

Giới thiệu Tiêu Dao Vương

Đọc truyện Tiêu Dao Vương của tác giả Vong xuyên bingan thuộc truyện ngôn tình cổ đại, nói rằng tình yêu là có thật không? Nàng không biết nữa. Nàng Hoàng Nguyệt, Tiêu Dao vương Phụng quốc, ở đất nước nữ tôn nam tì này nàng muốn truyện gì được đó, muốn người nào thì chỉ cần một tiếng nói nhưng lại quay đầu, trôi trên người tình yêu lại đặt vào tay nam nhân đó. Kẻ thù của Phụng quốc là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ở Đồng Hựu đại lục có năm quốc gia: Thanh quốc, Ngọa Long quốc, Bạch Du quốc, Thần Thiên quốc cùng Phụng quốc, năm quốc gia có hai nước Bạch Du quốc cùng Phụng quốc lấy nữ làm tôn.

Hoàng cung Phụng quốc.

Hoàng đế Phụng quốc, Hoàng Ngọc Lâm nằm trong tấm cung, trên khuôn mặt tinh xảo đầy vẻ đau đớn

"Hoàng thượng, cố lên! Sắp ra rồi, sắp rồi!"

Tiếng bà đỡ vang vọng cả căn phòng. Kẻ hầu người hạ tới lui tấp nập, các thứ chuẩn bị đều đã đầy đủ nhưng tiểu công chúa vẫn chưa ra làm bọn họ rất sợ hãi.

Đã qua hơn một canh giờ, bầu không khí như đông đặc lại, tuy tiếng bà đỡ vẫn còn vang lên nhưng không thể xua đi nỗi sợ trong lòng đám nô tì.

"Sinh rồi! Sinh rồi!"

"Oa, oa...."

Bà đỡ ôm tiểu công chúa vào lòng mà cười đến chảy nước mắt. Nếu công chúa và hoàng thượng có mệnh hệ gì thì rất có thể cả gia đình bà cũng phải chôn theo.

Hoàng Ngọc Lâm đưa hai tay ra, bà đỡ vội vàng bế đứa bé đến.

"Hoàng thượng...."

Nghe theo tiếng kêu thì ra là một nam nhân anh tuấn, bề ngoài tuy ôn nhuận như ngọc nhưng khí độ của hắn quả thực người thường khó so sánh kịp.

"Hoàng quân, chàng lại đây, xem con chúng ta."

Ngọc Lâm nở nụ cười gượng cố gắng cho thật hạnh phúc, nàng biết, hắn muốn đi.

"Nàng cần gì làm vậy, dù nàng có sinh ra đứa nhỏ ta vẫn sẽ đi."

"Ta biết, chỉ là...."

Nàng nhắm mắt, một giọt nước mắt chảy xuôi xuống, thật đẹp, thật thê lương.

"Chàng đặt tên cho nó đi!"

Nàng rất muốn nói, nàng hi vọng khi đứa trẻ này ra đời hắn sẽ ở bên nàng, không chia xa, nàng buông ngôi vị hoàng đế kia cùng hắn ngao du thiên hạ nhưng nàng không có can đảm nói với hắn, vì nàng biết hắn sẽ từ chối.

"Nguyệt."

Hắn nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, tiếng vừa dứt thì người đã chẳng thấy đâu.

"Để chàng đi."

Nhìn theo ánh trăng ngoài cửa sổ, nàng cảm thấy thật thê lương. Hắn cũng như ánh trăng này có thể nhìn nhưng không thể có được.

Mười năm sau.

"Công chúa a, người trèo xuống đi."

Dưới cây cỏ thụ ở ngự hoa viên gần mười người hầu khuôn mặt lo sợ van xin.

"Các người không cho ta gặp mẫu hoàng, các người đều là người xấu!"

Trên cành cây, một bé gái xinh xắn tóc búi cao, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì tức giận hét lớn.

Bọn người hầu cuồng quát, tiểu tử tông này thực đáng sợ nha. Đây là ngự thư phòng, không ai được phép vào mà cứ nháo như vậy thì mạng nhỏ bọn họ xem như xong rồi.

"Chuyện gì đó?"

Một bóng người cao gầy đi tới, toàn thân khoác hoàng bào cửu phượng khí thế đế vương không cố tình mà vẫn toát ra làm lòng người rung động không ai khác là Hoàng Ngọc Lâm.

"Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!"

Nàng không cho họ đứng lên mà nhú mày nhìn lên cây, khế thờ dài.

"Hoàng Nguyệt, con còn định trên đó đến bao giờ?"

Bé con này tính tình càng lớn càng nghịch ngợm, làm mọi người sợ hãi vì lúc nào cũng thích quẩn nàng nhưng nàng lại không thấy khó chịu.

"Mẫu hoàng! người muốn lấy phượng quân? người muốn buông bỏ phụ hậu?"

Đứa trẻ trên cây khuôn mặt nhỏ úy khuất chọc người thương yêu mở miệng oán trách.

"Nguyệt nhi, vị trí phượng hậu đã bỏ trống mười năm rồi, nếu cứ tình trạng này kéo dài thì vấn đề bá quan sẽ dị nghị, con là công chúa phải hiểu chứ. Hừ! Đại công chúa Phượng quốc không thể như vậy được, con lập tức tới ngự thư phòng cho ta!"

Hoàng Ngọc Lâm trách cứ Hoàng Nguyệt tuy nhìn vẻ mặt có lẽ rất giận dữ nhưng đôi mắt lại ánh lên vẻ thực hiện được kế hoạch.

Hoàng Nguyệt theo mẫu hoàng vào Ngự thư phòng, nơi này trước đây Hoàng Ngọc Lâm chưa bao giờ cho nàng đến. Vừa bước vào thư phòng Hoàng Ngọc Lâm đã ôm chặt lấy Hoàng Nguyệt.

"Nguyệt nhi, mẫu hoàng thật rất thương con nhưng con còn nhỏ, là trưởng nữ lại không có phụ hậu bảo vệ chỉ sợ có ngày bị người ám hại. Mẫu hoàng lấy Phượng hậu mới người này là con Lưu tử tướng. Quyền lực bà ta hiện giờ quá lớn chỉ còn cách làm hôn nhân chính trị để nắm được bà ta. Con phải nghe lời mẫu hoàng, nếu ngày đại hôn của ta không thích xem thì cứ ở Bảo Hòa cung đừng ra ngoài."

Khuôn mặt Hoàng Ngọc Lâm tràn đầy đau khổ nói với Hoàng Nguyệt.

"Mẫu hoàng, Nguyệt nhi biết rồi, Nguyệt nhi sẽ ngoan mà."

Hoàng Nguyệt cố nặn ra một nụ cười, nàng biết mẫu hoàng vì cơ nghiệp trăm năm của Phượng quốc, vì người là Hoàng đế và vì nàng nữa. Trong đời mẫu hoàng chỉ có hai người thân là nàng và phụ hậu, mẫu hoàng đã nói vậy mà.

Thời gian như trôi đưa, xuân vừa tới thì hôn lễ giữa hoàng thượng và công tử Lưu tử tướng cũng diễn ra.

Lưu phủ.

"Ta đẹp không?"

"Đẹp lắm ạ, công tử là mỹ nam của kinh thành chúng ta mà!"

Trong khuê phòng vị đại công tử Lưu gia vừa ngắm gương vừa hỏi nam tì thiếp thân. Tên nam tì nhìn vị chủ tử mình đã theo hầu hạ gần mười hai năm mà than thở. Haiz, công tử là một đại mỹ nhân nga. Làn da trắng sáng, đôi mắt hồ li yêu mị, đôi môi đỏ mọng, cái mũi nhỏ nhắn chọc người thương yêu.

Trong bâng xếp hạng tử đại công tử Phượng quốc người đứng thứ hai chỉ sau hoàng quân trước, a! Hẳn đang nghĩ gì vậy, người kia đi rồi giờ công tử là nhất mới phải.

"Đội khăn hi lên cho ta."

Đại công tử Lưu Bá Hương mỉm cười hài lòng hạ lệnh. Hoàng Ngọc Lâm, nàng cuối cùng cũng nhớ đến hắn, nhớ đến thanh mai trúc mã như hắn. Thâm tâm hắn nhận nhạo.

Kiệu hi khởi hành đến hoàng cung, giữa đường dân chúng hai bên reo hò, hoa đào theo tay bọn vũ cơ bay múa khắp nơi nơi, khung cảnh vô cùng nhộn

nhip. Trong hoàng cung khắp nơi treo đầy đèn lồng cùng vải đỏ làm cung điện tràn đầy sức sống chỉ riêng Bảo Hòa cung là một mảnh âm đạm.

"Công chúa!"

Bọn nha hoàn đứng trước cửa phòng khuôn mặt đau khổ, vị này thật khó hầu hạ. Ngươi xem! hôm nay là đại hôn Hoàng thượng, mọi nơi đều phải treo đèn mà vị đại công chúa này lại không cho bất kì ai treo màu đỏ ở Bảo Hòa cung, còn nữa, còn ở trong phòng không chịu ra nghênh đón Phụng hậu. Haiz... đúng là trẻ con quá mức.

"Các ngươi đi hết đi. Ta sẽ ra sau."

Từ trong phòng truyền ra tiếng trẻ con non nớt nhưng nếu nghe kĩ thì sẽ nghe được một nét gì đó đã trưởng thành trong tiếng nói.

Có nhiều việc không phải cứ mãi trốn tránh, Hoàng Nguyệt hiểu nên chấp nhận đối mặt, đối mặt với Phụng quân của mẫu hoàng, với chính bản thân mình.

Đại lễ kéo dài gần tới tới, đón Phụng hậu, ra mắt đất trời tổ tiên, đại điển sắc phong cùng với chồng văn chất cao như núi làm Hoàng Nguyệt bụng đói meo từ trưa đến giờ.

Cuối cùng lễ cũng kết thúc, yến tiệc diễn ra ở ngự hoa viên. Thức ăn nghi ngút khói được bưng lên nối đuôi nhau một hàng dài. Hoàng Nguyệt im lặng nhìn thức ăn ngậm ngùi. Không phải nàng không muốn ăn mà hiện giờ sứ thần các nước đều có mặt, nàng ăn là không phải phép tắc.

Sau một hồi xoay chuyển cuối cùng cũng có tiếng hô

"Hoàng thượng, phụng hậu giá lâm!"

"Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Đứng lên cả đi!"

Hoàng ngọc Lâm tỏ ra phong phạm để vương đảo mắt nhìn qua Hoàng Nguyệt ánh mắt hiện tia gầy xéo. Thật không may, ánh mắt ấy lại bị Lưu Bá Hương bắt gặp.

nhìn theo mắt Ngọc Lâm hẳn nhìn Hoàng Nguyệt, trong lòng đã đoán ra thân phận nàng. Hừ! con của tiện nam nhân đó!

Hoàng Nguyệt nhìn hoàng mẫu. Toàn thân người hoàng bảo vẫn lộng lẫy như mọi khi nhưng hôm nay kề bên lại có một nam nhân. Không thể không nói tư sắc nam nhân này rất đẹp chỉ có điều ánh mắt này thật làm người không yêu được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Hoàng Nguyệt thực ra từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua phụ hậu. Nàng chỉ biết dáng vẻ, khí chất, phong thái của phụ hậu qua lời của mẫu hoàng. Tuy vậy trong lòng nàng phụ hậu vẫn là vị trí không thay thế được, nàng vẫn thèm khát có được thứ tình cảm gia đình hoàn thiện như những đứa trẻ khác.

"Đây là đại công chúa?"

Lưu phụng hậu nhìn Hoàng Nguyệt ánh mắt không thêm che dấu ý khinh thường cất giọng hỏi.

"Có chuyện?"

Hoàng Nguyệt nhìn người nam nhân trước mặt, tuy cố gắng làm ra vẻ mặt cho tương xứng với mẫu hoàng nhưng khí chất ấy chỉ thanh lịch chứ không có chút gì là phú quý, uy quyền của Phụng hậu. Ngôi vị này hẳn không xứng ngôi! Chỗ ngồi gần mẫu hoàng này là của phụ hậu!

Lưu Bá Hương nhìn đứa nhỏ trước mặt, tuy còn nhỏ tuổi nhưng khí thế như muốn giết chết hẳn, giỏi, giỏi lắm, đúng là con của tiện nam nhân đó, đến cử chỉ, ngôn hành cũng không sai lệch, đúng là cha nào con nấy, vị không thể nào hóa thiên nga được!

"Nga, công chúa không thể nói như vậy, ta là trưởng bối từ nay con hãy gọi ta là phụ hậu nha!"

Lưu Bá Hương cười tít che đi đôi mắt lóe tinh quang của mình.

"Ta vẫn nên gọi ngài là Phụng hậu thì hơn, dầu gì cách gọi phụ hậu này là cho con ruột gọi, mà ta, Hoàng nguyệt chỉ có một phụ hậu duy nhất là Hoa Lương."

Lưu Bá Hương tức đến mặt ghen đỏ nhưng không thể phản bác. đành không thèm để ý đến Hoàng Nguyệt Nửa mà quay qua nói với Hoàng Ngọc Lâm

"Hoàng thượng, ta có một thỉnh cầu." Hoàng Ngọc Lâm nhẹ cau mày nhìn nam nhân rắc rối ngồi cạnh, nếu không phải vì Lưu tử tướng thì đừng mơ nàng nâng mắt nhìn hắn. Nụ cười nàng bề ngoài ôn hòa hướng Lưu Phụng hậu

"Chàng có gì cứ nói, hôm nay là đại hôn chúng ta mà!"

"Ta muốn xin hoàng thượng cho ta nhân đại công chúa làm con nuôi, ta thấy đại công chúa thông minh, hiểu lễ lại mất phụ thân sớm nên đem lòng muốn nuôi nấng."

Lưu Phụng hậu khi nói cố gắng nhấn mạnh từ phụ thân mất sớm làm không chỉ Hoàng Nguyệt mà cả Hoàng Ngọc Lâm đều đen mặt lại, Hoàng Ngọc Lâm suýt nữa bóp nát ly rượu trong tay.

Hoàng Nguyệt nhìn Lưu Bá Hương, người thế này thà chết chứ nàng không nhận hắn làm cha nhưng nàng lại không thể làm mẫu hoàng khó xử, chỉ bằng...

"Mẫu hoàng!"

Giọng trẻ con như chuông ngân kiên định làm bầu không khí sôi lên, hôm nay sứ thần tứ quốc đều có mặt, ai ai cũng mang nét mặt xem trò vui làm trái tim Hoàng Ngọc Lâm treo lên cao.

Hoàng Nguyệt bước đến giữa đại điện, quỳ xuống

"Nhi thần đã từng đi du ngoạn qua Đào thành, cảnh sắc ở đó xinh đẹp mộng ảo làm nhi thần vẫn mãi không quên nên thỉnh mẫu hoàng ban cho đất Đào thành, nhi thần nguyện đến Đào thành."

Ánh mắt kiên định, lời nói như đinh đóng cột từ khuôn miệng nhỏ nhắn như hoa đào nhả ra khiến Hoàng Ngọc Lâm biết nàng không còn cách để chối từ.

Lưu phụng hậu há mồm thờ đốc, hắn muốn tất cả những thứ của nam nhân kia, ngôi vị, tình yêu, con cái nhưng không ngờ nha đầu này lại kiên cường như thế!

"Nguyệt nhi, con nếu đã nghĩ kỹ ta cũng sẽ đồng ý. Người đâu lập tức ban ý chỉ của ta phong đại công chúa Hoàng Nguyệt làm Tiểu đao vương, đất phong Đào thành cùng Bách thành, chiếu cáo thiên hạ."

Hoàng Ngọc Lâm nhìn đứa con gái này mà lòng chua xót. Đứa trẻ này còn bé như vậy đã phải xa vòng tay phụ mẫu, nàng có lỗi với con.

Dạ yến lại tiếp tục nhưng không khí đã bị lời nói của Hoàng Nguyệt làm cô lại. Lưu phụng hậu tuy bề ngoài tươi cười nhưng trong thâm tâm đã sớm không giữ được bình tĩnh. Đào thành cùng Bách thành, đầu mối giao thương với Bạch Du cùng Thần Thiên quốc!

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, sứ thần các nước đều cáo lui về dịch quán, quần thần trở về chỉ còn mẹ con Hoàng Nguyệt trong ngự hoa viên, Hoàng Ngọc Lâm nhìn ánh trăng nhớ đến nam nhân ôn nhuận như ngọc, tâm khó nắm bắt kia mà cười ngọt ngào, Hoa Luong, tuy ta và chàng không ở cạnh nhau nhưng có phải chàng cũng đang ngắm trăng trắng này không? Con chàng tính tình rất giống chàng, cũng làm theo ý mình như vậy nhưng có lẽ đây cũng là một cách bảo vệ nó, hoàng cung là vùng đầm lầy, nó tới Đào thành sẽ an toàn hơn, chút nữa thôi, chỉ cần tám năm sau ta sẽ đón nó về! Chắc chắn!

"Mẫu hoàng, người đừng lo cho con, Nguyệt nhi lớn rồi có thể tự lo cho mình."

Hoàng Nguyệt nhìn Hoàng Ngọc Lâm mà tâm đầu đón, cảm giác không nở chia xa này là lần đầu tiên nàng cảm nhận được. Từ trước đến nay nàng chưa từng tưởng tượng ra khi bên cạnh mình không có mẫu hoàng sẽ như thế nào.

"Nguyệt nhi, nếu đã đi được thì hãy đi thật nhanh, khi mẫu hoàng chưa gọi thì gặp bất cứ việc gì cũng đừng về kinh. Nhớ chưa?"

Hoàng Ngọc Lâm quay lưng về Hoàng Nguyệt nói xong thì bước đến Thượng Hoa cung, cung của Lưu Phụng hậu, nàng không dám nhìn Hoàng Nguyệt, nàng sợ nàng không nở cho Hoàng Nguyệt đi.

Hoàng Nguyệt nhìn bóng lưng Hoàng Ngọc Lâm đi xa, khi không còn thấy nữa thì mới quay về cung, ngày mai nàng sẽ lập tức đến Đào thành, lần đi này có lẽ sẽ rất lâu mới được nhìn thấy mẫu hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Thời gian thấm thoát đã bảy năm, Hoàng Nguyệt tới Đào thành tới nay chưa từng về hoàng cung nhưng tin tức cũng linh thông.

Nam nhân đó cùng mẫu hoàng có với nhau một hoàng tử cùng công chúa nhưng công chúa đã chết từ khi trong bụng mẹ, nàng biết là do mẫu hoàng làm. Mẫu hoàng không muốn Lư gia có người để tranh giành ngôi vị.

Cảm bức thư do nội gián trong cung đưa đến Hoàng Nguyệt không nhận được cong môi, Lư gia, đến lúc trả giá rồi! Bàn tay thon dài miết nhẹ lên thành bàn, bỗng vỗ nhẹ lên, chiếc bàn bỗng vụn ra như vừa bị một lực to lớn tác động vào.

Cầm là thư dùng nội lực hóa nó thành tro bụi nàng nhìn ra ngoài lạnh giọng.

"Vào đi, ta không thích bị nghe lén."

Cánh cửa nhẹ mở ra, một đôi mắt to tròn, lung linh như lưu ly tò mò nhìn khắp phòng. Lư Tâm Du nhìn nữ nhân trước mặt, toàn thân bạch y, khuôn mặt đẹp như tạc, đôi mắt phượng, mũi cao, môi đỏ mọng thêm mái tóc chỉ dùng một sợi dây màu trắng buộc lỏng lẻo phía sau làm nàng như tiên nữ, đẹp không tả xiết.

"Sao người chưa rời đi?"

Hôm nay hẳn phải về Lư gia làm nàng cảm ơn trời phật. Tên tiểu tử này bề ngoài linh động đáng yêu mang nét ngây thơ của đứa trẻ mười bốn tuổi nhưng thật sự là một tiểu bá vương, đến Đào thành của nàng du ngoạn mà như hắn là chủ nhân, gây chuyện khắp nơi hại nàng thu thập cho hắn cũng đủ phiền.

Đôi mắt to của Lư Tâm Du dăng lên màn nước mỏng.

"Nguyệt tí tí, người chê ta phiền phức sao?"

Hoàng Nguyệt thật rất muốn gật đầu nói phải nhưng sợ làm hỏng đại cuộc nên nhẹ giọng nói.

"Không phải, nhưng Lư tể tướng đầu gi cũng là cô của người, người không về chịu tang thật không phải phép."

Lư Tâm Du nghe câu trả lời vừa lòng nở nụ cười thật ngọt ngào.

"Nguyệt tí tí tốt với ta nhất! Ta định sẽ đi ngay nhưng tí không về sao?"

"Không."

Đây chưa phải lúc. Lư Tâm Du cứ níu kéo Hoàng Nguyệt không chịu buông, ép nàng theo mình về cung.

Đang không biết làm sao dứt ra tiểu tử phiền phức này thì Ám đến.

"Ám, theo ta đến Bách thành, có chút việc."

Ám nhìn nàng bằng ánh mắt nghi hoặc, chủ nhân khi nào thì có việc cần động tay chân, chẳng phải mọi việc đều giao cho hắn sao? Nhưng chuyển tầm mắt qua người đứng kế chủ nhân cuối cùng hắn cũng hiểu ra, chẳng trách,...

"Tí muốn đi sao? Về kinh với đệ đi, người ta mà xa tí là sẽ nhớ nha."

Hoàng Nguyệt trực tiếp bỏ qua lời nói rợn da gà của Lư Tâm Du mà bước thẳng ra ngoài.

Nhìn thân ảnh nữ nhân bạch y trước mặt Lư Tâm Du cắn môi, Hoàng Nguyệt, ta thích tí chẳng lẽ tí không nhận ra hay là nhận ra mà giả vờ?

Hoàng Nguyệt nhanh chóng lên kiệu đã chuẩn bị sẵn nhưng không đi đến Bách thành mà vào Lâm U cốc, nơi huấn luyện sát thủ của Ám các.

"Tham kiến các chủ!"

Một đám hắc y nhân hướng Hoàng Nguyệt quỳ xuống. Nàng nhìn qua bọn hắn rồi lại nhìn Ám, Ám là ân vệ mẫu hoàng ban cho nàng trước khi xuất cung, hẳn chẳng những giỏi võ công mà còn am hiểu lòng người. Đám sát thủ này đều là chủ chốt Ám các do chính hắn tuyển cho nàng.

"Đứng lên cả đi, báo cáo các sự vụ mấy hôm nay cho ta."

Nàng mắt gằn ba canh giờ giải quyết việc của Ám các, đúng là thực phẩm mà.

Đến gần tối nàng mới rời khỏi Lâm U cốc. Mặt trời dần khuất sau hàng cây nhìn thật huy hoàng, vẻ đẹp của mặt trời ban trưa làm người ta khao khát đạt được, làm người ta quên mất đó chỉ là khoảnh khắc huy hoàng trước khi tàn lụi. Từ trong kiệu nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nàng khép mắt lại, hàng mi dài cong cong rũ xuống che đi đôi mắt thông tuệ. Nàng, chỉ muốn cuộc sống bình thường nhưng từ khi sinh ra đời thì đã không có được quyền lợi đó rồi.

Chiếc xe ngựa lộc cộc chạy về phủ Tiêu dao vương, khi đi qua ngã ba đường bỗng có một người chạy về hướng kiệu, thân thủ rất nhanh làm Ám không kịp ngăn chặn. Hắn xông vào kiệu của Hoàng Nguyệt nhưng khó xử thật sự là sau lưng hắn gần chục hắc y nhân đuổi theo. Ám nhìn cảnh tượng trước mặt, khuôn mặt đen lại một mảnh. Trong lòng thầm nghĩ hôm nay rốt cuộc hắn bước ra ngoài bằng chân nào trước mà lại xui xẻo như vậy. Bọn này toàn đại cao thủ nha.

Hoàng Nguyệt trong xe nhường mầy nhìn nam tử trước mắt. Rất đẹp nhưng không biết là địch hay là bạn đây. Nàng đưa tay nắm lấy cánh tay bị thương của hắn nhìn khuôn mặt tái nhợt trước mắt bỗng nổi lên ý trêu ghẹo.

"Tiểu mĩ nhân, lạc đường sao?"

Khuôn mặt Hoàng Nguyệt hiện lên ý đùa cợt nhưng nam nhân trước mắt tựa như khối băng mím môi nhịn đau dựa vào vách xe.

"Mong tiểu thư cứu giúp, nếu thoát được tại hạ sẽ tạ ơn."

Nhìn hắn làm vẻ nghiêm túc Hoàng Nguyệt ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

"Ta cứu ngươi, ngươi làm nam sủng ta. Ừm, cứ vậy đi!"

Nàng tự nói tự trả lời làm nam nhân trước mặt co quắp khóe miệng, vô si, tuyệt đối vô si.

Chưa đợi nam nhân lạ mặt trả lời Hoàng Nguyệt đã phóng ra ngoài. Qua cửa xe ngựa hắn thấy Hoàng Nguyệt một thân bạch y nhưng khí chất trên người phát ra tựa hồ tu la xuất thế, mỗi chiêu thức đều nhanh, chuẩn, nhìn nàng hắn tưởng như đang nhìn một điệu múa chứ không phải là cảnh đầu rơi máu chảy.

Du Hàn Thiên ngạc nhiên về ý nghĩ vừa rồi của mình. Chắc hắn điên rồi mới hình dung nữ nhân này như vậy! Cánh tay hắn ngày càng đau nhức, ý thức ngày càng mơ hồ. Hắn sắp hôn mê rồi, chẳng lẽ cuộc sống của hắn đến đây là hết. Không, không, dù có bán linh hồn cho quỷ dữ hắn cũng phải sống, sống để trả thù những kẻ đó! Nhất định phải sống! Một lần nữa nâng mắt nhìn nữ nhân kì lạ đó. Cả thân bạch y nhuộm đỏ nhìn thật yêu kiều, thật ma mị. Có thể nàng là tu la. Ừm, tu la, nếu nàng cứu hắn thì hắn sẽ báo ơn nàng. Ý thức mơ hồ, mắt hắn không còn thấy nữa. Hắn hôn mê.

"Ám, điều tra lai lịch nam nhân này cho ta!"

Hoàng Nguyệt mất thời gian khá lâu giải quyết bọn sát thủ, vừa trở về xe thì thấy người nào đó đã chiếm trọn giường của mình. Buồn bực nói.

Trong mắt Ám xẹt qua tia nguy hiểm nhìn người nam nhân trước mắt. Giỏi lắm, nàng vì hắn mà đánh nhau, nam nhân này nhất định phải diệt!

Xe ngựa lại tiếp tục chạy về Tiêu dao vương phủ. sau khi về phủ nàng sai quân gia giúp nam nhân lạ mặt này xong liền trở về phòng của mình.

Trong phòng, Ám đã chờ nàng.

"Chủ nhân, nam nhân lạ mặt này rất đáng nghi."

"Ta biết."

Hắn theo nàng đã bảy năm cũng đôi phần hiểu tính cách của nàng. Nàng là không muốn nhắc đến chuyện đó nữa.

"Chủ nhân, Lưu tử tướng đã chết, người có định cho người Lưu gia bồi táng theo bà ta không?"

Hoàng Nguyệt nhìn Ám cười như không cười dùng tay vuốt ly trà trong tay

"Không, cái ta muốn là Bạch Du quốc chứ không phải chỉ mấy chục mạng người Lưu gia!"

Li trà trực tiếp bị quăng khỏi bàn.

"Ngươi về phòng đi."

Ám đáng vẻ muốn nói lại thôi ra khỏi phòng. Hắn vẫn lo chuyện nam nhân đó, lo sợ tên đó là người Bạch Du quốc phái đến, lo sợ chủ nhân bị mắc mưu mà có lẽ còn lo sợ tình cảm của mình bị bóp nát.

Hắn không về phòng mà vận khinh công bay thẳng đến Trúc viện, nhìn nam nhân nằm trên giường, khuôn mặt đẹp như tạc, vẻ đẹp lạnh lùng như khối băng. Hắn kẻ kiêu lên cổ nam nhân kia nhưng lại không ra tay mà phóng đi chỉ để lại trên cổ Du Hàn Thiên một vết cắt thật nhỏ.

Trong đêm một đôi mắt lạnh như băng mở ra, nam nhân vừa rồi võ công rất cao. Chắc chắn nữ nhân cứu hắn không phải sắc nữ bình thường mà có thân phận đặc biệt.

Lần này hắn treo lên lưng cọc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Hoàng Nguyệt nhìn nam nhân trước mặt. Thật kì lạ, Ám các xưa nay tin tức luôn linh thông nhưng không điều tra ra được gì về người nam nhân này và cả bọn sát thủ ám sát.

"Người tên gì?"

"Bạch Hạ."

Hoàng Nguyệt thừa biết đây là tên giả nhưng vẫn không truy cứu.

"Đi dạo Đào thành với ta."

Du Hàn Thiên nhìn nàng, nữ nhân này nếu không phải cứu hần thì có lẽ lúc này hần đã chụp chết nàng, từ nhỏ đến lớn chưa ai dám ra lệnh với hần!

"Không, người tự mình đi đi."

Hoàng Nguyệt như không nghe thấy lời hần nói sai người chuẩn bị xe ngựa rồi nắm tay đang bị thương của hần nắm ra cửa làm mặt hần đau đến tái xanh.

Đào thành náo nhiệt vì là nơi giao thương quan trọng nên có rất nhiều thương nhân các nước. Hoàng Nguyệt dẫn Du Hàn Thiên đến Thư Ý các để may y phục cho hần.

"Tiêu dao vương đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa thật ngại quá, không biết Tiêu dao vương đây là cần gì?"

Lão bản khuôn mặt lấy lòng hướng Hoàng Nguyệt cười. Hoàng Nguyệt không nhìn lão bản mà chỉ chăm chăm uống trà, hồng môi nhẹ mở.

"Người thích gì thì chọn đi."

Du Hàn Thiên ngạc nhiên, thì ra nàng mua y phục cho hần. Lão bản lúc này mới nhìn người nam nhân đứng gần Tiêu dao vương, nam nhân này sao có thể đẹp như vậy a, như tiên hạ phàm vậy. Chắc, chắc, không trách Tiêu dao vương xưa nay nổi tiếng chưa gần nam sắc lại rung động.

"Vị công tử này, cuộn gấm này là mới nhập về từ Bạch Du quốc, chất liệu mềm mại, màu sắc rất hợp với ngài."

Du Hàn Thiên theo tay lão bản nhìn đến cuộn gấm trên giá lập tức gân xanh trên trán nổi lên, cuộn gấm này nhìn rất mềm mại, hoa văn lại tươi mới chỉ có điều nó là màu hồng! Chẳng phải thứ này chỉ có nữ nhân mới mặc sao? Bà lão này là giỡn mặt với hần?

Hoàng Nguyệt nhìn cuộn gấm suýt phun ngụm trà đang uống ra. Tường tượng xem, nam nhân như khối băng nghìn năm này mà mặc màu hồng chẳng phải rất khôi hài sao?

"Lấy sắp gấm chất liệu này nhưng màu khác đi!"

Du Hàn Thiên khuôn buồn bực nói. Tuy Bạch du quốc của hần cũng lấy nữ vi tôn nhưng nam nhân vẫn có chút quyền lực. Vì như hần là nam nhân mà vẫn được phong vương còn Phượng quốc thì hoàn toàn do nữ độc tôn.

"Không thích màu hồng?"

"Ừm."

Hoàng Nguyệt từ đây chắc rằng hần không phải người Phượng quốc, nam nhân phượng quốc phần lớn đều rất yếu đuối, không thể nào có võ công cùng khí chất như thế.

Trong lòng Hoàng Nguyệt đoán mò về thân phận tên Bạch Hạ này, chắc chắn không phải người Ngọa Long quốc, vì người Ngọa Long quốc đáng người ai cũng cao lớn mà nam nhân trước mặt tuy nội công cao nhưng thể lực không tốt và quan trọng là người Ngọa Long quốc tóc và mắt đều trắng như tuyết. Người Thanh quốc thì chắc chắn càng không phải, Thanh quốc chắc chắn không dám có gan đó. Không phải nàng kiêu ngạo mà là sự thật, Thanh quốc quá yếu không thể đào tạo ra được một kẻ có khí thế như rồng hổ thế này được. Nhất định là Thần Thiên quốc hoặc Bạch Du quốc, khi về nhất định phải tìm Ám để thương thảo.

Khi nàng cùng Du Hàn Thiên về Tiêu dao vương phủ thì đã là buổi trưa, cả một ngày ở bên ngoài nhất cử nhất động nam nhân này nàng đều để vào mắt nhưng vẫn không phát hiện ra điểm đáng nghi, thật ra hần là ai? Tiếp xúc nàng vì mục đích gì?

"Người định giữ ta ở đây đến khi nào?"

Du Hàn Thiên nhìn Hoàng Nguyệt lạnh giọng hỏi, đánh chết hán cũng không tin nàng là vì thích hán.

"Vết thương người nhìn đã đỡ hơn rồi, tối nay thị tắm thì sao. Ừm, ý hay đấy!"

Du Hàn Thiên nhìn Hoàng Nguyệt ánh mắt lóe sát khí, nếu nàng dám động đến hán hán cam đoan làm nàng sống không bằng chết!

Hoàng Nguyệt nhìn biểu hiện cùng sát khí trên người Du Hàn Thiên, nhìn thật giống như nàng là ác bá đang ức hiếp cô dâu nhỏ nha. Chẳng lẽ hán là người Bạch Du quốc?

"Người là người Bạch Du quốc."

Không phải là câu hỏi mà là khẳng định. Du Hàn Thiên ngạc nhiên, đã nghe Tiêu dao vương thông tuệ hơn người, đã biết sẽ bị nhận ra nhưng hán không ngờ lại sớm như vậy.

"Đúng."

Nếu đã bị nàng nhận ra thì cứ thừa nhận đi. Hoàng Nguyệt thú vị híp mắt nhìn hán, tưởng còn phải tốn công phu mồm miệng với hán nhưng không ngờ hán lại thừa nhận.

"Bạch Hạ là tên giả?"

"Ừ. Ta tên Du Hàn Thiên, Hàn vương Bạch Du quốc. Sao? Tiêu dao vương định giết ta?"

Nụ cười trên môi hán rét lạnh, nhưng thâm tâm lại như nổi sóng, tại sao, tại sao khi nữ nhân này biết thân phận hán và nghĩ nàng có thể giết mình hán lại đau, ngực đau nhói.

Hoàng Nguyệt không trả lời chỉ nhìn về hướng Bạch Du quốc. Sau đó bước đi bỏ lại Du Hàn Thiên đơn độc đứng đó. Không hiểu tại sao nghe hán thừa nhận là người Bạch Du quốc lại không thoải mái, nàng bị bệnh rồi sao? Hán là người Bạch Du quốc, kẻ thù của Phụng quốc, nàng nên giữ hán lại hay giết chết đây?

Hàng nghìn câu hỏi bao lấy Hoàng Nguyệt, cảm giác do dự này lần đầu nàng có, nàng xưa nay làm việc luôn quyết đoán ngay cả khi quyết định rời khỏi hoàng cung cũng là dứt khoát chưa từng vì bất cứ thứ gì mà thay đổi nhưng tại sao lần này lại do dự mà không giết hán? Hay thật như lời Âm nói, nàng đã...

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hoàng Nguyệt hoảng sợ vì suy nghĩ của mình. Sẽ không, nàng sẽ không yêu hán. Đúng vậy, nàng là nữ hoàng tương lai của Phụng quốc, nàng có trách nhiệm của một vị quân vương trên vai nên cho dù thế nào cũng phải tỉnh táo, không có quyền tư tình nam nữ.

Nàng, không phải là nữ nhân bình thường, sau này sẽ có muôn vàn nam nhân bên cạnh không thể chuyên sủng, yêu thương một ai. Đó có lẽ là bi ai của một quân vương đi. Nàng nhìn ra trời xanh ngoài cửa, có lẽ tâm tình nàng đã thay đổi thật rồi.

Tình cảm nàng dành cho Du Hàn Thiên là thế nào nàng cũng không rõ, chỉ biết là hán đã ở trong tim mình nhưng nàng biết hán sẽ không để tâm đến vì dấu sao hán cũng xem nàng là vương địch quốc, có lẽ nếu hán để tâm đến nàng cũng là nghĩ xem cách nào để giết được nàng thôi.

"Chủ nhân, Hàn vương đã đi rồi, có cần phái người đuổi theo không?"

Âm ngạc nhiên, vương gia hôm nay thật lạ, hán đã vào một lúc mà người vẫn không hay.

"Đi rồi? Cũng tốt. Để hán đi đi."

Âm nghi hoặc nhìn nàng, chủ nhân không bắt Du Hàn Thiên lại sao? Chủ nhân bình thường sẽ tìm cách lấy thông tin từ hán nhưng sao...

Chẳng lẽ thật như hán chủ nhân đã xiêu lòng. Âm bỗng thấy chua xót, hán cùng nàng đã ở bên nhau, kề cận bảy năm mà nàng chưa một lần để mắt đến, nay nam nhân này chỉ mới gặp chưa được một tuần mà tim nàng cũng đã trao cho hán.

"Chủ nhân, đến lúc về cung rồi."

"Mẫu hoàng gọi ta về rồi sao? Khi nào?"

"Sinh thần mười tám tuổi của chủ nhân."

"Ta biết rồi, người ra ngoài đi."

Về cung sẽ gặp mẫu hoàng, mong ước suốt bảy năm nay của nàng giờ nàng nghe thấy tại sao lại không vui nổi, là vì nam nhân đó sao? Câu hỏi vừa mới lóe lên lại bị đè xuống, sẽ không.

Ám báo xong tin tức thì ra khỏi phòng. Hắc thân là ám vệ của nàng, không có quyền có tư tình với chủ nhân. Hắc biết nhưng trái tim lại không nghe lời.

Bay ả vào bóng tối lạnh lẽo, nếu đã không thể yêu để hắc bên cạnh bảo vệ nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Hoàng Nguyệt từ khi Du Hân Thiên đi thì như người mất hồn, cảm giác ngực trái trống rỗng này ngay cả khi nàng rời khỏi hoàng cung cũng chưa từng có.

"Nguyệt tí tí! Nguyệt tí tí!"

Từ xa xa một thiếu niên bóng người nhỏ nhắn linh hoạt chạy đến, khuôn mặt non nớt đầy vui mừng. Lưu Tâm Du nhìn Hoàng Nguyệt tinh thần thập phần vui sướng. Hắc về chịu tang cô nhưng tâm thì luôn treo ở Đào thành, chỉ mong được lần nữa nhìn thấy nữ nhân như tiên hạ phàm đó.

Lưu Tâm Du nhìn Hoàng Nguyệt từ trên xuống dưới, hôm nay nàng mặc bộ cẩm bào, đai lưng bạch ngọc, đôi mắt to một lớp phấn tím, môi không son mà đỏ làm nàng giảm một phần thanh thoát nhưng tăng một phần tà mị.

"Sao người lại ở đây?"

Hoàng Nguyệt buồn bực hỏi, một ngày tốt đẹp của nàng chẳng lẽ cứ thế bị phá hư sao? Tên nhóc này chưa mất tang mà toàn thân đã ăn mặc nhiều màu sắc lại chạy theo nàng như vậy không sợ dị nghị sao?

Lâm Tâm Du nhìn Hoàng Nguyệt ở gần thì hoảng hốt, đôi mắt Hoàng Nguyệt vì nhiều đêm ra roi thúc ngựa gấp gấp trở về Hoàng thành nên hắc đầy to máu nhìn thật đáng sợ nga.

"Nguyệt tí tí, tí mấy hôm nay không ngủ sao?"

Lưu Tâm Du đau lòng hỏi, tuy nẫu thân muốn hắc tiếp cận Nguyệt tí tí vì muốn kết thân với hoàng gia nhưng thật sự lòng hắc có nữ nhân này.

Hoàng Nguyệt dấy mắt xẹt qua tia không kiên nhẫn, chẳng phải hắc cũng chỉ đóng kịch thôi sao, không cần quan tâm với nàng như vậy nếu không khi bắt hắc ra pháp trường nàng sẽ thấy có lỗi.

Không để ý tới Lưu Tâm Du đang lo lắng Hoàng Nguyệt đi thẳng vào cung. Lưu Tâm Du nhìn cánh cửa đại môn khép lại mà buồn bã, tình cảm hắc dành cho nàng có khi nào cả đời này nàng cũng không nhận ra không?

Hoàng Nguyệt vừa vào cung thì lập tức đi đến ngự thư phòng. Dẫn đường nàng là Úy ma ma, cận thân của mẫu hoàng nên không ai dám cản đường nàng.

Khi đứng trước ngự thư phòng thì cảm xúc ngày cũ, bảy năm trước lại lần nữa dâng trào, mẫu hoàng lần đầu tiên trút nỗi lòng với nàng, bàn kế hoạch với nàng là tại nơi này. Bước chân vào trong nàng sùng sốt, mẫu hoàng nàng vẫn một thân hoàng bào, tuy da mặt vẫn bảo dưỡng nhưng đôi mắt phượng liếm điểm ngày nào đã có nếp nhăn, tóc đã nhiều sợi bạc, tháng năm xa cách nàng có lẽ mẫu hoàng đã phải đương đầu với nhiều việc.

Lúc Hoàng Nguyệt quan sát mình thì Hoàng Ngọc Lâm cũng nhìn Hoàng Nguyệt, thật rất giống, khuôn mặt này thật rất giống nàng, nhìn Hoàng Nguyệt Hoàng Ngọc Lâm lại nhớ đến những ngày còn làm thái nữ, những giây phút đi khắp các quốc gia cùng Hoa Lương, những việc thời trẻ trôi qua như chớp mắt, giờ tất cả đã theo Hoa Lương rời đi chỉ để nàng đơn độc chống chọi với mọi giông bão.

Hoàng Ngọc Lâm thật rất muốn ôm Hoàng Nguyệt vào lòng như lúc nhỏ nhưng nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt không hiểu sao lại nói lại chuyện thành.

"Nguyệt nhi, lại đây, giúp mẫu hoàng mài mực."

Hoàng Nguyệt phì cười nhìn mẫu hoàng, qua bảy năm rồi mà tính cách người vẫn như vậy, da mặt thật mỏng. Hoàng Nguyệt nhu thuận đến bên Hoàng Ngọc Lâm mài mực, hai người duy trì trạng thái như vậy khoảng nửa canh giờ thì bỗng Hoàng Nguyệt khựng lại, có tiếng động ngoài cửa. Cầm nghiên

mực nhẹ nhàng phóng ra ngoài cửa, Hoàng Nguyệt lạnh giọng.

"Ai?"

"Oa,oa,..."

Tiếng khóc trẻ em như chuông ngân vang lên. Hoàng Ngọc Lâm hoảng hốt bật dậy khỏi ghế chạy ra ngoài nâng đứa bé dậy. Đó là một tiểu nam hài tầm năm sáu tuổi, khuôn mặt mồm mím đỏ lên vì khóc nhìn thật đáng yêu.

"Triều nhi ngoan, không khóc, không khóc, mẫu hoàng thương."

Hoàng Nguyệt thú vị nhìn đứa bé, ra là tứ đệ, hình như tên là Hoàng Tiết Triều. Đứa trẻ này nhìn thế nào cũng không giống Lưu phượng hậu, thật đáng yêu.

Tiết Triều ai oán nhìn nữ nhân vừa mới ném nghiền mực về phía mình, y phục này mỗi năm Thanh quốc cống lên có hạn, khó khăn lắm bé mới lấy được một sấp vải nhưng bị nghiền mực của nữ nhân đó làm hỏng hết rồi! Không được, nữ nhân này nhất định phải bồi thường cho bé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Mẫu hoàng, người phải trừng phạt tí ti này ға!"

Giọng trẻ con non nớt nghe thật đáng yêu. Hoàng Ngọc Lâm buồn cười, nhóc con này lại làm nũng rồi.

"Triều nhi, đây là đại tí con Hoàng Nguyệt."

Hoàng Ngọc Lâm dặt tay Tiết Triều vào ngực thư phòng giải thích. Bé con này tuy tính tình kiêu căng nhưng không xấu.

Tiểu Triều tò mò nhìn Hoàng Nguyệt. Đại hoàng tí nhìn gần mới thấy thật đẹp nha, không phải hùng hổ như nhị hoàng tí, văn nhợt như tam hoàng tí mà tựa như tiên tử, đôi mắt phượng khép hờ, môi anh đào nhỏ nhắn, nét đẹp thanh thoát nhưng không kém phần uy nghiêm, tựa như băng sơn mỹ nhân vậy.

"Đại hoàng tí."

Hoàng Nguyệt nhìn nhóc con trước mắt, mới vừa khóc ỉnh ỏi mà giờ đã cười cười nói nói, tính cách này mà còn sống được trong chốn thâm cung này đúng là kì tích.

"Triều nhi còn đau không?"

Hoàng Nguyệt giơ tay xoa xoa đầu tiểu Triều, ngón tay nàng lạnh lẽo làm bé theo bản năng lùi ra xa. Hoàng Nguyệt nhìn hành động của tiểu Triều khẽ cười khò, bảy năm Đào thành, nàng bị ám sát không biết bao nhiêu lần, tay đã nhuộm không biết bao nhiêu máu, sát khí lạnh lẽo này cũng từ đó mà ra, dù nàng không muốn nhưng nó vẫn vờn quanh như nhắc nhở nàng những mạng người bị nàng giết chết. Tuy vậy nhưng nàng chưa từng hối hận.

"Triều nhi, đồ đệ bản hết rồi, tí đền bù cho đệ bộ mới được không?"

"Ấn."

Tiểu Triều mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm cười thật tươi sao đó chợt như nhớ ra gì đó chạy mất. Nhìn tiểu Triều, đừng tưởng Hoàng Nguyệt nàng không biết vừa nãy vì sao bé lại nổi nóng, vài này Bạch Du quốc mỗi năm chỉ tặng mười sấp thôi. Họa may chẳng thì Hàn vương Du Hàn Thiên mới tiến lên một lần nên không phải năm nào cũng có. Khoan đã, lại nhớ đến nam nhân khôn khéo đó rồi, Hoàng Nguyệt tự cảm thấy mình thật thất bại.

"Nguyệt nhi, tối nay sẽ có sứ thần tứ quốc đến dự sinh thần con. Ta thấy nên tổ chức ở hoàng cung đi."

"Chỉ là một cái lễ trưởng thành, không phải làm quá rồi sao?"

Hoàng Nguyệt thực ngạc nhiên, khi nào mẫu hoàng lại khoa trương như vậy.

"Giang sơn này sớm muộn cũng là của con, nên lễ trưởng thành tất nhiên cũng phải làm thật lớn."

Hoàng Ngọc Lâm vuốt mái tóc Hoàng Nguyệt, giọng nói nhẹ nhàng như trút được gánh nặng. Ngôi vị này nàng đã không muốn ngồi từ lâu, chỉ chờ Nguyệt nhi lớn sẽ lập tức giao ra.

"Thôi, con về chuẩn bị đi, mẫu hoàng phê xong tấu chương sẽ đến tìm con."

Hoàng Nguyệt ra khỏi ngự thư phòng, men theo đường cũ về Bảo Hòa cung thì bỗng có giọng nói chặn lại.

"Đại hoàng ti!"

Nàng nhìn sang, ra là nhị hoàng muội, Hoàng Tuyên, bảy năm nay nàng nhiều lần bị ám sát gần phân nửa là người của nhị hoàng muội nga.

"Nhị hoàng muội, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hoàng Tuyên tính tình vốn nóng nảy, muốn làm việc lớn nhưng ham lợi nhỏ, so với Lưu phượng hậu như trứng chọi đá nên nàng chưa bao giờ để vị nhị hoàng muội này vào mắt. Vốn nàng đang ngạc nhiên, không phải Hoàng Tuyên từ bảy năm trước đã rất ghét nhìn thấy nàng sao, sao hôm nay lại chủ động vậy. Nhưng khi nhìn người đi kề bên Hoàng Tuyên cuối cùng nàng cũng hiểu, ra là vậy.

Hoàng Tuyên dẫn theo Đông Phương Ngao bước ra, vẻ mặt hất lên như muốn nói cho nàng biết nàng ta đang đi chung với thái tử Ngọa Long quốc.

Hoàng Ngọc nhìn Đông Phương Ngao, dáng dấp cao lớn, khuôn mặt đẹp như tạc, mắt hoa đào, sống mũi cao, bạc môi mím chặt, tóc và đồng tử trắng tôn lên bộ hồng y trên người. Thái tử này quá kì lạ đi, chẳng phải người Ngọa Long lấy nam vi tôn sao, lẽ ra phải không mặc loại vải màu hồng này chứ, nhưng không thể phủ định hồng y rất hợp với hắn.

Đông Phương Ngao nhìn nữ nhân trước mặt, nữ nhân xinh đẹp hắn đã thấy qua nhiều nhưng tất cả bọn họ đều nhìn hắn bằng ánh mắt hâm mộ, chưa ai nhìn hắn nhưng có ý vị thương thức như nữ nhân này.

Hoàng Tuyên thấy Đông Phương Ngao nhìn Hoàng Nguyệt thì liền hiểu ý khuôn mặt cười thật tươi hướng Hoàng Nguyệt.

"Ti đây là về Bảo Hòa cung sao? Ta cũng đang dẫn thái tử về dịch quán hay là đi chung đi."

"Ân"

Nàng ta đang diễn tí muội tình thâm sao? Nhưng quả thật nàng không thể làm mất mặt Phượng quốc nên nhẫn nhịn theo nàng ta vậy.

Ba người men theo con đường lát đá đi về hướng đông, mặt trời lặn ở hướng ngược lại nên con đường về cung càng mờ mịt.

"Tiêu dao vương năm nay tròn mười tám tuổi?"

"Ân."

"Ta năm nay hai mươi, gọi tiếng đại ca đi."

Suốt quãng đường đi Đông Phương Ngao luôn hướng Hoàng Nguyệt làm phiền, lúc đầu nàng còn đáp lời về sau cũng mệt mỏi mặc kệ hắn. Nàng không ngờ kẻ được ngũ quốc xưng là Ngọa Long chiến thần lại luyện thuyên như vậy.

"Thái tử, đã tới dịch quán, mời!"

Hoàng Nguyệt mắt kiên nhẫn hướng hồng y nam tử nói, chỉ thấy kẻ nào đó tà tử mỉm cười, khi Hoàng Nguyệt chưa phát giác thì đã đến bên tai nàng thổi khí rồi quay vào dịch quán.

Sống lưng nàng lạnh toát, vô công hắn rất cao, vừa rồi hắn tiếp xúc nàng mà nàng vẫn không phát giác ra. Nếu hắn đến giết nàng thì,...Nam nhân này quá nguy hiểm.

Đang mãi suy nghĩ nên nàng quên mất sự tồn tại của Hoàng Tuyên, Hoàng Tuyên nhìn nàng thất thần khẽ cười, giọng nói âm dương quái khí.

"Đại hoàng ti đây là đã thích thái tử Ngọa Long sao?"

"Nhị hoàng muội ngoại là có ý gì? Đừng quên ta là ti ngoại, chuyện của ta chưa tới phiên kẻ chỉ biết ám sát người khác như ngoại quân."

Hoàng Nguyệt nói xong không nhìn vẻ mặt méo mó vì giận dữ của Hoàng Tuyên mà về thẳng Bảo Hòa cung, sinh thân nàng, gần tới giờ rồi.

Màn đêm dần lên cao, chỉ còn ánh trăng trên cao tỏa ánh sáng xuống con đường đến Tịnh Đế trì, chiếu lên người Hoàng Nguyệt, nàng hôm nay mặc một thân bạch y, tay áo cùng vạt điểm thêm tử đằng hoa làm tôn lên vóc dáng nhỏ nhắn, mờ ảo mà đẹp không sao tả xiết.

Hồ cũng như tên, có trồng rất nhiều sen tịnh đế. Hoa nơi này là do chính tay mẫu hoàng trồng cho phụ hậu. Nhắc đến phụ hậu nàng lại đau đầu, suốt bốn năm tìm kiếm nhưng nàng vẫn không có chút tin tức nào.

"Nguyệt nhi, tối hảo."

Đông Phương Ngạo như chỉ trực Hoàng Nguyệt đi ra, từ trong dịch quán đi ngang với nàng.

Hoàng Nguyệt gật đầu như biểu thị đã nghe thấy, hần vẫn hồng y như cũ, khuôn mặt nhờ ánh trăng thêm phần nhu hòa, tóc trắng theo gió nhẹ bay đi song song với Hoàng Nguyệt tựa như đôi thân tiên quyến lữ.

Cả hai vừa đến Tịnh Đế trì đã làm toàn bộ văn võ bá quan cùng sứ thần các nước ngoài nhìn. Thật đẹp đôi.

Hoàng Nguyệt về chỗ ngồi, thật khéo nàng lại ngồi đối diện với đoàn sứ thần Ngọa Long quốc. đảo mắt đẹp nhìn qua đoàn sứ thần các nước đôi mắt nàng dừng lại trên đoàn người Bạch Du quốc, chàng cũng tới sao?

Du Hàn Thiên khi nàng bước vào thấy nàng đi cùng với Đông Phương Ngạo đã không nhìn nàng nữa, đôi mắt chứa tia ưu thương nhìn xuống chén rượu Quỳnh Tương trên tay. Trong tim nàng thật ra là không có hần?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Du Hàn Thiên hần không ngại thân phận đặc biệt, không nghe lời khuyên của mẫu hoàng nhất quyết muốn đi sứ qua Phụng quốc chỉ vì nàng, nhưng vừa gặp thì đã thấy nàng cùng nam nhân khác sánh đôi cùng bước, nhìn thật đẹp đôi, thật đẹp, đẹp đến nỗi tim hần như bị bóp lại, hô hấp cũng khó khăn.

Hần biết nàng sau này sẽ là quân chủ của Phụng quốc nhưng trái tim vẫn không tự chủ được mà yêu nàng, vẫn mong mỏi nàng đáp lại tình cảm của mình. Là hần sai sao?

Hoàng Nguyệt nhìn Du Hàn Thiên thất thần, nàng đã vào rất lâu mà hần vẫn không nhìn nàng lấy một cái, xem như chưa từng quen biết sao? Uống cạn chén Quỳnh Tương trong tay, hôm nay để nàng say đi.

"Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!, phụng hậu thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế!"

"Các khanh bình thân, hôm nay là sinh thần của công chúa nên các khanh không cần đa lễ."

Câu nói và hành động của Hoàng Ngọc Lâm vừa thể hiện mặt uy nghiêm của mình vừa nâng Hoàng Nguyệt lên như ngầm nói với các khanh gia và tứ quốc Hoàng Nguyệt là người kế vị của mình.

Lưu phụng hậu kế bên nghe lời nói của Hoàng Ngọc Lâm cảm môi dưới đến rướm máu, nàng là định nhường ngôi cho con nhóc đó, không được, nếu con nhóc đó làm thái nữ thì ngôi vị của hần khó giữ.

Sau khi Hoàng Ngọc Lâm buông câu nói mỗi người ở yến tiệc có mỗi suy nghĩ và tính toán riêng. Hoàng Ngọc Lâm đến nên yến tiệc cũng bắt đầu.

Tất cả mọi người đều uống rượu trò chuyện, đến chúc mừng Hoàng Nguyệt, xem ca múa hoặc làm thơ, Hoàng Ngọc Lâm ra đề về Tịnh Đế trì cho các công tử cùng nhau tranh tài. Ý muốn cho Hoàng Nguyệt một vương quân cùng vài thị quân làm khuôn mặt ai cũng tươi vui duy chỉ có tâm vài người khó chịu.

Tịnh Đế trì vốn như tiên cảnh làm người ngắm mãi không chán nhưng Lưu phụng hậu vốn rất ghét nơi này, nhìn thấy nó hần lại nhớ đến Hoa Lương. Hôm nay nàng còn ra đề làm thơ về sen Tịnh Đế chẳng phải còn thương nhớ Hoa Lương sao?

Du Hàn Thiên thấy hàng dài nam tử tuy ngâm thơ đánh đàn nhưng mắt luôn liếc về phía Hoàng Nguyệt thì trong lòng khó chịu nhưng hần lấy tư cách gì ngăn cản chứ, hần cũng không phải là vương quân của nàng.

Hoàng Tuyên nhìn Hoàng Ngọc Lâm mà tâm cảm thấy bất công, mẫu hoàng là đang tạo vây cánh cho Hoàng Nguyệt sao? Hoàng Nguyệt cùng nàng đều là con người nhưng sao người lại bất công như vậy.

Đông Phương Ngạo thu hết nét mặt mọi người vào mắt. Phụng quốc quả thú vị, không uống công hần lặn lội đến. Chỉ là nữ nhân này hần không định buông tha đâu.

"Hoàng thượng, thần có khẩn cầu."

Lưu Tâm Du khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng thêm thân tử y nổi bật quỳ giữa liên trì. Hoàng Ngọc Lâm nhìn đứa trẻ này, hình như nàng biết hắn xin gì rồi. Cũng tốt, mẫu thân Lưu Tâm Du giữ mười vạn binh, cho hắn làm trác phi Nguyệt nhi đi.

"Du nhi, có gì cứ nói."

"Thần đã ái mộ Tiêu dao vương từ lâu, chỉ mong được nên duyên cảm sắt xin bệ hạ ban duyên."

Các công tử ở phía sau kẻ về mặt tức giận, khinh bỉ nhìn Lưu Tâm Du, không biết xấu hổ. Có ai công tử danh môn lại xin tứ hôn. Đúng là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hoàng Nguyệt im lặng không cho ý kiến. Nàng muốn nhìn xem thật là Du Hàn Thiên có thích nàng không lần cuối cùng.

Lưu Tâm Du thấy Hoàng Nguyệt không phản đối thỉnh cầu của mình thì mừng thầm, ra tâm nàng cũng có hắn.

"Nguyệt nhi, hôn sự này con có ý kiến gì không?"

Hoàng Nguyệt chưa kịp trả lời thì đã thấy thân ảnh Du Hàn Thiên tiến lên phía trước, hắn cúi đầu thi lễ với Hoàng Ngọc Lâm rồi môi mím mấp máy.

"Từ lâu Hàn Thiên đã nghe qua danh tiếng của Tiêu dao vương anh minh, đức độ, nhân hậu nay gặp mặt quả như lời đồn nên đem lòng ngưỡng mộ mong hoàng đế Phụng quốc thành nguyện cho."

Du Hàn Thiên tuy cầu thân Hoàng Nguyệt nhưng mắt luôn nhìn lên người Lưu Tâm Du, đôi mắt đầy sát khí làm tiểu nam nhân nhỏ nhắn đang quỳ toàn thân phát lạnh. Hắn không muốn chung thể quân với ai cả, nàng cả đời này chỉ có thể có một vương phu là Du Hàn Thiên hắn! Nam nhân nào đó bá đạo thâm nghị.

Hoàng Nguyệt khuôn mặt vốn nghìn năm không đổi lúc này tươi như hoa, môi hồng nhuận khoe răng trắng tươi nhìn thật đáng yêu. Nam nhân này lòng có nàng, không hiểu sao bao nhiêu buồn bực mấy hôm nay hắn gây cho nàng cứ thể tan biến.

Hoàng Tuyên khuôn mặt nhăn nhó hướng phụ phi của nàng Từ Ngừ.

Từ Ngừ lắc đầu nhìn con mình. Cảm giác tiếc rên sắt không thành thép, hắn thật không mong Hoàng

Tuyên tranh giành ngôi vị vì với tính cách con mình hắn biết chỉ có thể làm đá kê chân cho người ta. Chỉ mong sao con nhóc này hiểu ra vấn đề mà xin Ngọc Lâm một chức vương đi thật xa kinh thành. Vậy thì hắn cũng an tâm rồi.

"Hoàng thượng, Tâm Du không biết điều mơ tưởng đến Tiêu dao vương mong người đừng nghe đứa trẻ này hồ ngôn loạn ngữ."

Lưu Thực, mẫu thân Lưu Tâm Du lo lắng quỳ giữa điện cầu xin. Hàn vương Bạch Du quốc không phải đèn cạn dầu, hắn đã muốn Tiêu dao vương thì tốt nhất nhi tử không nên tranh giành với hắn. Tuy Lưu Thực nàng muốn nhi tử lấy lòng Hoàng Nguyệt nhưng đâu không lại người ta a, thiết chỉ có nhi tử nhà nàng thôi.

Lưu Tâm Du ủy khuất cúi mặt, nước mắt lã chã rơi, rõ là từ đầu mẫu thân bắt hắn cầu dẫn Nguyệt tỉ tỉ, sao giờ người lại như vậy.

Hoàng Ngọc Lâm dùng mắt trao đổi với Hoàng Nguyệt, thấy ý của nàng Hoàng Ngọc Lâm mỉm cười hướng Lưu Thực.

"Nếu Hàn vương đã có ý với Hoàng Nguyệt đành ủy khuất đại thiếu gia Lưu Tâm Du làm trác phi vậy."

Du Hàn Thiên nhìn Hoàng Nguyệt mắt té ra lửa. Đào hoa của nàng nàng lần này xử lý đi! Hắn tiến chín chín bước thì nàng cũng nên tiến một bước!

Hoàng Nguyệt bước ra khỏi ghế quỳ xuống giọng nói kiên quyết không cho người khác phản bác.

"Hoàng Nguyệt ta từng thề đời này vương phu ta chỉ lấy một người, không nạp trác, phu thi. Nay ta chỉ lấy một Du Hàn Thiên, nguyện một dòng sông chỉ lấy một gáo nước!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hay lắm, hay cho chỉ một gáo nước, hay cho chỉ một vương phu. Chỉ tội cho Lư Tâm Du hấn, lúc đầu, khi bảy tuổi gặp nàng là do mẫu thân sắp đặt nhưng hấn thực lòng yêu nàng. Suốt bảy năm tuy thân ở Hoàng thành nhưng tim ở Đào thành.

Hấn thực ra không phải đi dạo chơi Đào thành mà là muốn gặp nàng! Hấn cãi nhau, đánh nhau với các thiếu gia Đào thành là vì bọn hấn dám mơ tưởng làm phu thị của nàng chứ không như nàng nghĩ, hấn thực yêu nàng mà.

"Nguyệt tí tí, người không thích Tâm Du nhưng cho ta hầu hạ người đi. Dù làm phu thị cũng được mà."

Lư Tâm Du nhỏ giọng cầu xin, đôi mắt đẹp ứa nước làm người ta không nỡ tổn thương.

"Lư thiếu gia, người nên tìm người khác đi, thứ lỗi, đời này ta chỉ có một vương quân là Du Hàn Thiên."

Đôi mắt đẹp của Lư Tâm Du hoa lệ đài vỹ, cả phu thị của nàng cũng không được sao? Nàng thật nhẫn tâm!

Trái tim Lư Tâm Du như bị ai cào xé, thà chưa từng gặp nàng, chưa từng yêu nàng có lẽ hấn đã không đau như bây giờ. Nhịp thở hấn ngày càng khó khăn cuối cùng không nhịn được nữa nộ hỏa công tâm ngất đi.

Lư phu nhân nhìn con trai mình ngất đi thì xót xa, danh tiết nam nhân rất quan trọng, trải qua việc vừa rồi sợ rằng Du nhi từ nay về sau sẽ không ai thêm lấy nữa. Càng nghĩ Lư Thục càng căm hận Hoàng Nguyệt, nếu đồng ý cho Lư Tâm Du làm thị quân thì Lư gia đâu nhục nhã thế này.

Khi Lư Thục đang suy nghĩ thì cũng có người cũng trầm tư. Chỉ là suy nghĩ trái ngược nhau.

Du Hàn Thiên nhìn Hoàng Nguyệt, từ nay nàng sẽ là thê chủ hấn. Hấn sẽ dốc hết tâm can mình vì nàng. Không hiểu sao nghĩ như vậy tim hấn như có dòng nước ấm chảy qua, sưởi ấm cõi lòng băng giá của hấn. Chờ hấn xử lý xong đám người đó sẽ cùng nàng trọn đời trọn kiếp.

Một đêm cung yến qua sự việc náo động lại nhộn nhịp. Hàng sứ thần các nước, quan viên Phụng quốc đến chúc mừng Hoàng Nguyệt cùng Lư Tâm Du. Hôn nhân này liên quan đến quan hệ hữu hảo hai nước nên các sứ thần đều rất quan tâm. Cuộc hôn nhân dẫn đến có người vui mừng, người lo sợ. Quan hệ hữu hảo giữa Phụng quốc, Bạch Du quốc nếu thành thì thế lực không phải quốc gia nào cũng chống lại được.

Yến tiệc đến nửa đêm thì kết thúc. Hoàng Nguyệt nháy mắt với Du Hàn Thiên ý bảo hấn theo mình. Cả hai cùng sánh bước đi về hướng Bảo hòa cung thì bỗng xuất hiện Trình Giảo Kim cản đường, tên cản đường này không ai khác là Đông Phương Ngao.

"Tiểu Nguyệt nhi~ nàng là không thương ta nữa a, vừa ân ái ái với ta giờ lại tay trong tay với mỹ nam khác nha."

Nghe cách gọi của Đông Phương Ngao toàn thân Du Hàn Thiên cùng Hoàng Nguyệt nổi da gà, kinh chết đi được!

Hoàng Nguyệt quay qua nhìn Du Hàn Thiên sợ hấn hiểu lầm nhưng chỉ thấy mỹ nam mỉm cười, phóng mắt hướng Đông Phương Ngao không có địch ý mà là giao hảo.

Thật ra không phải Du Hàn Thiên rộng lượng mà là nhìn thấy ngôn hành, cử chỉ nam nhân toàn thân xích y trước mặt chỉ đùa giỡn không có ý với Hoàng Nguyệt.

"Ngọa Long thái tử đây là đùa giỡn quá trốn đi, cách gọi thân mật này Hoàng Nguyệt không dám nhận, xin thái tử chú ý ngôn hành của mình!"

Đông Phương Ngao mặt lộ vẻ ủy khuất tựa như bị người ức hiếp định nói gì đó nhưng đã thấy hai thân ảnh bạch y trước mặt bỏ qua hấn đi thẳng.

"Ách, hai người chờ ta với, này, này!"

Hoàng Nguyệt mặt lúc này kết lạnh lại hướng Đông Phương Ngao ý muốn hấn không theo nữa. Nàng thật có chuyện muốn nói riêng với Du Hàn Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Đông Phương Ngạo hướng nàng nháy mắt lần cuối rồi chạy về hướng dịch quán.

Bảo Hòa cung một mảnh hoa mỹ. Khắp nơi giăng đèn màu vàng làm cung bùng sáng như đón chào chủ nhân sau bảy năm trôi nổi bên ngoài.

Hoàng Nguyệt nhìn ngoài cung đầy lòng nặng trĩu. Cảnh còn nhưng tâm người đã thay đổi rồi, nàng cũng không là hoàng nữ vô âu vô lo ngày đó nữa.

"Chàng thấy cung này như thế nào?"

Lời này không phải để hỏi Du Hàn Thiên có thích ở trong cung hay không mà là muốn hỏi hắn có muốn làm Phụng hậu hay không.

Du Hàn Thiên không trả lời chỉ đi tới phía sau nàng nhẹ tựa cảm đẹp vào vai nàng chà nhẹ. Híp mắt lại vừa như hưởng thụ. Hoàng Nguyệt thấy không có người đáp lại thì nghĩ hắn không thích, nắm tay hắn, hai bàn tay thon dài đan vào nhau, đẹp không tả xiết.

"Nếu chàng không thích thì qua đại hôn ta cùng chàng về Đào thành, cả đời sống vô ưu vô lo."

Mặt vạn năm không đổi của Du Hàn Thiên bỗng cười rộ lên, khuôn mặt hắn mang chút nét âm nhu của nữ nhân làm Hoàng Nguyệt sững sốt. Chàng cười thật đẹp.

"Nàng ngọc, ta không muốn ép buộc nàng, nàng muốn sao làm vậy đi!"

Hoàng Nguyệt ngạc nhiên xoay mặt qua, người ôn nhu này thật là hấn sao? Bất chợt nàng lại đối mặt với đôi mắt như hàn đàm, muốn hút người khác chìm vào trong của Du Hàn Thiên, nàng đắm mình trong đó không dứt ra được.

Du hàn Thiên thấy mắt nàng chứa đầy hình bóng mình thì bỗng lòng như có thứ gì lấp đầy, đầy đến ngẹt thở, bạc môi không tự chủ được hướng khuôn miệng nhỏ nhắn, hồng nhuận ngậm lấy. Hoàng nguyệt mở to hai mắt phụng.

"Thiên... Ừm..."

Lời chưa nói hết đã hấn cuốn lấy, hai đôi môi lần đầu hôn nhau vụn về như muốn nuốt lấy hơi thở đối phương. Hoàng Nguyệt bị Du Hàn Thiên công đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tay không tự chủ khoát lên cổ hắn, chìm trong nụ hôn nồng nàn.

Không biết qua bao lâu cuối cùng Du Hàn Thiên cũng buông nàng ra. môi khẽ mở hướng tai nàng thổi khí.

"Nàng thì ra là thủ thân như ngọc, là vị vương quân tương lai ta sao?"

Nghe Du Hàn Thiên nói, hơi nóng phả vào mặt làm Hoàng Nguyệt đỏ mặt. Có ai thẳng thắn như hắn không?

"Thiên, nam nhân nào lại như chàng, chủ động đến vậy?"

Vừa nói Hoàng Nguyệt vừa kéo Du Hàn Thiên hướng trong phòng đi vào, nàng không muốn ảnh hưởng danh tiết của chàng, may là hành động vừa rồi không ai nhìn thấy.

"Nàng là không biết? Ta từ năm tám tuổi đến mười ba tuổi đều làm con tin ở Ngọa Long quốc điển nhiên tính tình không giống người Bạch Du quốc rồi."

Hoàng Nguyệt sững sốt, nàng là vội vã lo việc quan trọng nên không điều tra lí lịch của Du Hàn Thiên, là nàng sơ sót

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nguyên Tiêu Chí Dạ Hoa Lộng Nguyệt

"Chàng quen với Đông Phương Ngạo?"

"Ừ, là hấn cứu ta khỏi Ngọa Long quốc."

Hoàng Nguyệt không hỏi nữa. Tuy mới quen biết nhưng nàng cảm thấy Đông Phương Ngạo không phải là người làm ăn lỗ vốn. Đây chắc chắn có yêu cầu gì đó.

"Nguyệt, nàng không hỏi tại sao hấn thả ta?"

"Chàng không thích nói ta không ép, khi chàng muốn nói sẽ tự nói ra thôi."

Không khí bỗng nhiên có chút quái dị, cả hai người ra cũng chưa phá được khúc mắc trong tâm, tuy có nhau nhưng vẫn là không hiểu đối phương muốn

gi.

"Nàng nghĩ ngợi đi, ta về trước."

Du Hàn Thiên hoảng hốt phát hiện ra, sự thật tuy tìm hần có nàng nhưng có vài điều vẫn không thể nói cho nàng biết. Vội cáo biệt, thân ảnh bạch y không đợi nàng trả lời đã phóng đi.

Hoàng Nguyệt đôi mắt hiện ra tia mất mát. Ra là nàng đã quá tự tin về phân lượng của mình trong mắt hần.

Tin Hoàng Nguyệt cùng Du Hàn Thiên đính ước chưa tới một ngày thì cả Hoàng thành đã biết. Quả tặc của các viên quan nối đuôi nhau chạy vào Bảo Hòa cung làm Hoàng Nguyệt phải vội bị ôm để tránh mặt.

Ngồi cảm thấy buồn chán nàng liền hướng dịch quán đi tới, nếu nàng nhớ không lầm thì hôm nay là hội nguyên tiêu, hôm nay mẫu hoàng sẽ thiết yến các trạng nguyên các kì trước, có lẽ ngắm hoa thưởng cảnh thật ra là củng cố quyền lực của hoàng thất. Nàng không có hứng thú! Ra ngoài với Hàn Thiên còn thú vị hơn.

Vừa nghĩ, chân nàng đã tới dịch quán. Dịch quán xưa vốn là nơi nghỉ ngơi của Hoàng Ngọc Lâm nhưng do Hoàng Ngọc Lâm không bao giờ đi đến nên chuyển qua xây thành dịch quán cho sứ thần các nước nghỉ ngơi.

"Tiểu Nguyệt nhi ra là nhớ ta nên đến thăm sao?"

Thân hồng y từ trong đình bước ra, toàn thân bao phủ bởi hơi thở yêu mị câu nhân nháy nháy mắt với Hoàng Nguyệt, tay ngọc cầm nhánh sen so với hoa còn đẹp hơn. Nghe giọng nói quen thuộc của Đông Phương Ngạo, Hoàng Nguyệt trực tiếp vờ không nghe thấy, đi thẳng. Nhưng chưa được mười bước đã bị Đông Phương Ngạo níu lại.

"Tiểu Nguyệt nhi đi hội nguyên tiêu với ta nha~!"

"Ta đi với Hàn Thiên, thái tử mời đi với người khác, thứ lỗi!"

Nàng thật là gần hết kiên nhẫn với tên này rồi, quan hệ giao hảo hai nước tuy quan trọng nhưng nàng không thể vì vậy mà kệ hần muốn làm gì thì làm.

"Nhưng người ta là muốn cùng nàng nga."

Hoàng Nguyệt không nói nữa, trực tiếp dùng khinh công nhắm thẳng hướng phòng Du Hàn Thiên xông vào. Nhưng vừa bước vào nàng liền không nhúc nhích được, Hàn Thiên đang tắm a, lần này nàng phạm rồi!

Du Hàn Thiên phóng châm hướng người vừa vào phòng nhưng khi thấy ra là nàng thì vội phóng một châm khác làm trượt đường bay của châm. Khuôn mặt tuấn tú không biết do nước nóng hay xấu hổ ửng hồng nhìn thật đáng yêu. Mỗi mông đậm bạc vốn mang cảm giác lạnh nhạt giờ như dụ dỗ người phạm tội.

"Nàng là tự tiện như vậy xông vào phòng nam tử đang tắm?"

"Thiên, nghe ta giải thích, thật ra ta là... Ta..."

Nàng ghen cả buổi nhưng thật không nói được gì, mỗi nam nào đó nhìn nàng ghen đến vui sướng ngoắc ngoắc tay. Nàng vừa tới thì quăng một khăn dây vào tay nàng.

"Chà lưng cho ta."

"Nhưng nam nữ thụ thụ bất tương thân, ta gọi người hầu vào giúp chàng."

Mắt đẹp khẽ nhú, Du Hàn Thiên chống tay lên thành thùng, tay miên nhẹ sơi tóc tán loạn trên vai.

"Ta và nàng sớm muộn gì cũng là phu thê với chẳng phải nàng vừa nhìn thấy thân thể ta sao, đây gọi là đền bù thiệt hại đi."

Hoàng Nguyệt thực khóc không ra nước mắt, sao trước nàng không biết hần phức hắc như vậy? Không cam nguyện cầm khăn nhẹ lau thân thể cho Du Hàn Thiên, tay nàng run run, này quá chịu đựng đi. Thân thể hần màu lúa mạch khỏe mạnh, vòm ngực rộng lớn làm người khác không tự chủ nhìn nhiều hơn một chút. Trong nước hoa đào trôi làm thành khung cảnh tuyệt mỹ. Hoàng Nguyệt hít sâu một hơi, tay không tự chủ hướng vòm ngực sờ sờ chắc chắn mạnh làm mỗi nam đau đến tròng mắt, nàng là đang trả thù hần bắt nàng chà lưng sao?

"Nguyệt, nàng ra ngoài chờ ta đi, ta ra ngay."

Hoàng Nguyệt như nghe được đại ân xá hoảng hốt chạy ra ngoài chờ hần. Qua khoảng một lúc lâu Du Hàn Thiên bước ra, bạch y thêu hoa đại lộ ý muốn thể hiện mang lại may mắn cho người mặc từ vai kéo dài xuống vạt áo trắng như dây leo nổi lên nét thanh tao của người mặc. Mặt đã trở lại nét lạnh nhạt như cũ, bạc môi hướng Hoàng Nguyệt.

"Nàng tìm ta có việc?"

"Ta là muốn cùng chàng đi nguyên tiêu. Tới nay được không?"

Du Hàn Thiên ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên có người hướng hấn muốn đi chơi cùng. Ngày trước các huynh tỉ hấn chỉ bày ra duy nét mặt lạnh nhạt hướng hấn tranh đấu, ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tam Hoàng Muội

Nguyên tiêu, đường phố Hoàng thành vào đêm nhộn nhịp, tiếng rao bán vang vọng khắp nơi, người đi chật như nêm nên Hoàng Nguyệt quyết định dẫn Du Hàn Thiên đến Tụ Hòa lâu, nơi có thức ăn ngon nhất Hoàng thành chờ pháo hoa.

Hoàng Nguyệt cùng Du Hàn Thiên đi đến ghế lô trên lầu ba. Gọi ra đầy bàn thức ăn nhưng chưa kịp thưởng thức Hoàng Nguyệt đã không có tâm trạng nữa vì nhị hoàng muội của nàng thì ra cũng đến đây.

"Đại hoàng tỉ, đi nguyên tiêu mà không đi cùng nhiều người thì sẽ không vui đâu."

Hoàng Tuyên một thân thanh y nhưng mặt nàng lại có nét hùng dũng, nhìn rất không hợp với xiêm y trên người. Bên cạnh nàng ta là một vị tiểu mĩ nam, cũng là một thân thanh y nhưng lại là ý vị, không phải loại khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng khiến người khác phải nhìn nhiều hơn.

Bộ dáng làm ra vẻ thân thiết này thật là buồn nôn. suýt nữa làm nàng không nhận ra tháng trước nàng ta phải năm mươi từ sĩ đến ám sát nàng rồi.

Đưa mắt nhìn Hoàng Tuyên như chào hỏi rồi lại như không thấy, Hoàng Nguyệt như ở chốn không người cầm tóc của Du Hàn Thiên đùa nghịch làm Hoàng tuyên xấu hổ, đành cùng tiểu mĩ nam trước mặt tự nhiên ngồi xuống.

Không phải Hoàng Tuyên tự nhiên nhớ tình máu mủ mà là trong yến hội lần trước, nàng vừa gặp Du Hàn thiên đã muốn nạp làm phu, chỉ tiếc bị Hoàng Nguyệt phồng tay trên.

"Đại hoàng tỉ đây là xem thường ta, không muốn cùng nói chuyện."

"Nhị hoàng muội đây là tự đánh giá thấp mình? Ta chưa nói mà hoàng muội đã tự suy diễn đừng tự tỉ như vậy đi."

Hoàng Tuyên khuôn mặt đen như đít nòi, nàng là không tự tỉ! Hoàng Nguyệt chết tiệt này rõ ràng chỉ lớn hơn nàng hai tuổi nhưng lại có thể dè đầu cười cổ nàng, nàng không phục!

"Vị mĩ nam này là...?"

Hoàng Nguyệt khó chịu nhìn Hoàng Tuyên, giờ thì nàng biết nàng ta chạy đến đây làm gì rồi, định đào góc tường nhà nàng, kiếp sau đi!

Ngược lại với Hoàng Nguyệt, Du Hàn Thiên khẽ cúi đầu, bạc môi câu nhân mở ra lộ hàm răng đều đặn, trắng tinh.

"Ta là Du Hàn Thiên, Hàn vương Bạch Du quốc, trong yến hội đã thấy mặt nhưng chắc ngài không để ý."

Hoàng Nguyệt mắt lạnh nhìn Du Hàn Thiên, tay ngọc khẽ mò xuống thắt lưng hấn néo nhẹ, tên ngốc, dám cười với người khác trước mặt nàng!

Du Hàn Thiên mày kiếm khẽ nhăn, hướng ngoài cửa làm cử chỉ.

"Ngài và vị công tử này cứ tự nhiên, Hoàng Nguyệt cùng ta ra ngoài dạo."

Mặt Hoàng Tuyên ngệt ra, mĩ nhân này gọi thẳng tọc danh Hoàng Nguyệt mà nàng ta vẫn bình thường. Hoàng Nguyệt này bị điên rồi! Không còn là cái người đem đầu năm mươi tên từ sĩ tính nhục nhất của mình làm quà sinh nhật đi!

Du Hàn Thiên cùng Hoàng Nguyệt đi ra ngoài, bỏ lại Hoàng Tuyên ngơ ngác. Bổng phu thị cạnh nàng ta la lên.

"Vương gia, mặt của ngài..."

Hoàng Tuyên lấy tay sờ mặt, nhăn cầu co rút lại la thất thanh.

"A! Hoàng Nguyệt, tiện nhân!"

Hoàng Nguyệt đứng dưới lầu nghe tiếng la của Hoàng Tuyên mặt như nở hoa hướng nam tử xuất trần bên cạnh.

"Nga, ra là hạ độc nàng nên cười vui như vậy."

"Là vì mắt của nàng ta nhìn ta thật quá sỗ sàng. Nếu không nể tình nàng ta là muội nàng, ta đã sớm hạ nhuyễn chi tán!"

Hoàng Nguyệt híp mắt, quả nhiên Thiên phủ độc. Nhuyễn chi tán làm ho người ta cảm thấy ngứa toàn thân, chủ yếu là tay chân. Khi gãi da sẽ tróc ra nhưng không cảm thấy đau, chỉ khi gân tay chân cũng bị gãi đứt thì nỗi đau mới đến. Có thể nói là tình cảnh sống không bằng chết!

Cả hai bước ra khỏi Tụ Hòa lâu, thu hút ánh mắt không ít người. Nữ như tiên tử hạ phàm, thân váy trắng theo gió tung bay, Lăng Ba tiên tử đẹp cũng chỉ đến thế. Nam tử khuôn mặt hơi âm nhu, ba nghìn sợi tóc chỉ hờ hững ngọc trâm, như tiên nhân nhưng có nét gì đó lại như phàm nhân, phù hợp nhất thì nam tử như trích tiên, ngọc thụ lâm phong.

Cả hai đi một đường thật thoải mái vì hai bên đường đều tự động dạt ra nhường bước như không dám quấy rầy cảnh đẹp này.

"Đại hoàng tử!"

Một tiếng cao trầm ồm ồm làm Hoàng Nguyệt ngoái đầu lại. Ra gọi nàng là tam hoàng muội, Hoàng Trâm Anh, năm nay mười lăm tuổi. Bảy năm không gặp, tiểu gia hòa này ra còn nhớ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giả Trư Ăn Hồ

Hoàng Trâm Anh từ trà lâu gần đó đi đến, toàn thân lam y nổi bật khuôn mặt vẫn nhợt của nàng. Gió bay phấp phới làm tóc nàng bay qua mặt, vài sợi nghịch ngợm dính vào đôi môi căng mọng, hồng đào, tao nhã vô song quả là bốn chữ để ví nàng. Nàng một thân xuất phủ, không có người đi theo có lẽ là trốn đi.

"Đại hoàng tử, ngày càng đẹp nga."

Hoàng Nguyệt mỉm cười, nheo cái mũi nhỏ nhắn của Hoàng Trâm Anh.

"Tiểu quý, lại trốn cung rồi."

Hoàng Trâm Anh gật đầu, cười ngây ngô. Nàng quả thật là cũng không có hứng thú với hội nguyên tiêu trong cung, năm nào cũng một màu.

Hoàng Nguyệt nhìn hoàng Trâm anh nhớ tới lời đồn trong nhân gian tuy mọi người đều nói Tam hoàng nữ, Tam vương gia Hoàng Trâm Anh yếu đuối văn nhợt nhưng không ai biết bản tính thật cùng thân phận khác của Hoàng Trâm Anh. Cũng chỉ bốn chữ thiên tài lãnh huyết mới hợp với nàng. Thất Sát phái một tay nàng gây dựng, vừa gây dựng xong thì một đêm đã huyết tẩy năm trăm nhân mạng Hòa Diệp sơn trang, tiếng oán than ngút trời, mùi máu tanh nồng nặc chảy thành sông mà một cái nháy mắt cũng không có! Nhưng chuyện này chỉ có Hoàng Ngọc Lâm và Hoàng Nguyệt biết.

Hoàng Trâm Anh thân thiết kéo tay Hoàng Nguyệt.

"Ti, bảy năm không gặp, ti ngày càng khuynh quốc khuynh thành, tiên tư ngọc cốt này đi cùng với Hàn vương thân tiên quuyến lữ quả là người thường khó sánh nha!"

"Anh nhi, ngươi là cái miệng nhỏ vẫn ngọt như xưa."

Nuông chiều, vuốt nhẹ mái tóc buông xuống của Hoàng Trâm Anh, Hoàng Nguyệt đau lòng nói. Không như nàng, Anh nhi là do một lần mẫu hoàng say rượu nhìn lầm nô tài bên cạnh ra phụ hoàng mà phát sinh quan hệ nên từ nhỏ đến lớn luôn mang danh con của nô tài, cuộc sống cũng không dễ chịu gì cho cam.

"Ta là chỉ ngọt với ti thôi!"

Trực tiếp bỏ qua xưng hô trong hoàng tộc, như cặp ti muội gia đình bình thường đủ để thấy mức độ thân thiết của cả hai. Du Hàn thiên trong lòng vừa đánh giá xong lập tức hướng Hoàng Trâm Anh giới thiệu.

"Nghe danh Tam hoàng nữ đã lâu, quả như lời đồn, khí chất tao nhã vô song."

Hoàng Trâm Anh cười híp mắt, thân thiết kéo tay Du Hàn Thiên nhưng nhìn thấy ánh mắt như đao cắt của Hoàng Nguyệt cùng cái nhíu mày của Du Hàn Thiên thì vội buông tay.

"Ti phu đừng khách khí. Là người một nhà cả mà!"

Du Hàn Thiên nhìn Hoàng Ngọc trầm, mắt sâu như đang cố nhìn vào sâu trong tâm hồn người khác làm Hoàng trầm anh hoảng sợ hồi lâu mới nói.

"Người trúng độc."

Vừa nãy hai tay chạm nhau, giây kia hắn liền thấy mạch tượng Hoàng trầm anh không bình thường, chỉ cần thêm tuần trăng nữa đảm bảo thần tiên khó cứu!

"Tì phu, người là nói thật?"

Du Hàn thiên gật đầu chắc chắn làm Hoàng Trầm Anh toàn thân ớn lạnh, nàng luôn cẩn thận nhưng vẫn là bị người hạ độc, là ai?

"Chàng giải được không?"

Hoàng Nguyệt lo lắng nhíu mi. Đây là muội muội nàng thực lòng quan tâm nhất.

"Có."

Du Hàn Thiên thần nhiên nói, làm Hoàng Nguyệt thở phào nhưng hắn lại bồi thêm câu sau.

"Nhưng ta không biết cách giải, chỉ có sư phụ ta, thần y Lãnh Ngọc Tâm may ra mới có cách."

"Giờ sư phụ chàng ở đâu?"

Mi tâm đã nhíu thật sâu làm Du Hàn thiên đau lòng, vừa dùng tay xoa nhẹ mi tâm nàng vừa thổi khí bên tai, hải lòng thấy mặt nàng đỏ bừng mới nói

"Ngọa Long quốc."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nguyên Tiêu Đầy Biến Cố

Hoàng Trầm Anh nghe có người có thể giải được độc của mình thì thở phào. Không sao, nếu có người thì nàng có cách đem người đến.

"Tì phu, vậy Lãnh tiên bối giờ ở đâu?"

Du Hàn Thiên lắc đầu, hắn chỉ biết bà đang ở Ngọa Long còn lại thì...

Hoàng Trầm Anh gật đầu đã hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn chu lên nhìn thật đáng yêu nhưng chỉ là lớp nguy trang, Du Hàn Thiên thấy rõ đáy mắt nàng tỏa sát khí nồng nặc như muốn cơ hồ muốn hủy thiên diệt địa.

"Anh nhi, đừng lo tí sẽ sai người tìm giúp muội."

Hoàng Nguyệt khuôn mặt đã đông lạnh lại, sát khí nồng nặc của nàng không hề che dấu làm người đi đường phải tránh xa ba bước, thật đáng sợ!

"Tì đừng lo, muội có thể tìm ra người được. Đừng nói nữa, nguyên tiêu hôm nay phải chơi thật vui. Tì, bảy năm mới gặp nhau, không phải là không có quà gặp mặt đi."

Hoàng Nguyệt khuôn mặt cười cười, bắt đắ dĩ. Nàng là vì chuyện của Du Hàn Thiên nên không có tâm trạng vui, trong lúc nóng giận hình như đã đập vỡ hết quà tặng, trong đó có của cả Hoàng Trầm Anh.

"Anh nhi, hay là muội nói muội thích gì, ta là không biết muội thích gì nên không có a."

Hoàng Trầm Anh khoe miệng khe co rút, tí a, nói dối lộ liễu quá! Ta cùng tí cùng nhau lớn lên, ta thích gì tí không biết sao.

Du Hàn Thiên khẽ huých Hoàng Nguyệt, Nguyệt nhi là đang phốt lờ hắn sao?

Hoàng Nguyệt trừng mắt nhìn Du Hàn Thiên, đây là muội nàng a, đừng làm thùng dấm chua lung tung vậy chứ!

Hoàng Trầm Anh thấy tình hình không đúng nhưng cũng không có ý thức tránh đi, quyết định làm kì đà cản mũi và quyết định làm kì đà cản mũi.

"Tì a, nhìn xem vòng tay này, đẹp nha!"

"Tì, hoa đang đẹp quá!"

"Tì, mực nướng kia!"

Hoàng Trâm Anh như chú chim nhỏ, chạy khắp nơi, mua hết món này đến món kia. Không biết là vô tình hay cố ý đều là món mắc nhất rồi bắt Hoàng Nguyệt trả tiền, đây là quà tì nợ nàng!

Du Hàn Thiên gân xanh co rút, hình như đây là buổi hẹn riêng của hắn cùng Nguyệt nhi mà.

Hoàng Nguyệt thấy mặt Du Hàn Thiên hết hồng rồi trắng, ý cười bên môi càng đượm. Tay nhỏ nhắn hướng ngọc trâm sau đầu hắn rút ra, ba ngàn sợi tóc Du Hàn Thiên bay trong gió, hắn khó hiểu nhìn nàng chỉ thấy tay nhỏ linh hoạt giúp hắn cuộn tóc lên, dùng một mực trâm cố định lại.

"Ta tặng chàng, thích không?"

Tim bỗng có dòng nước ấm trào ra, tuôn đến từng tế bào.

"Nguyệt nhi, nàng làm?"

"Àn."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nguyên Tiêu Đầy Biến Cố 2

Hoàng Trâm Anh bỗng lúc này xuất hiện, chỉ là khi thấy hai người trước mặt tình chàng ý thiếp thì đã vội li khai, nàng không muốn chọc tì giận thật đâu. Hậu quả rất ghê gớm a.

Khuôn mặt Hoàng Nguyệt ửng đỏ, đôi mắt phượng không nhìn Du Hàn Thiên mà đảo quanh. Nàng mất rất nhiều công sức mới tìm được Dương Lan mộc này, tuy loại cây này không phải quý nhất nhưng đảm bảo cũng xếp trong hàng thượng phẩm, có tiền cũng không mua được.

Du Hàn Thiên tay thon dài như bạch ngọc thượng hạng vuốt nhẹ mộc sai*(Trâm cài bằng gỗ), tuy làm bằng gỗ nhưng cầm lại mát tay, là gỗ quý, rất trơn cho thấy người làm mất nhiều công sức để làm bóng.

"Nàng là làm nó lúc nào?"

"Trên đường về kinh."

Nàng mới không nói cho hắn biết là khi dẫn hắn đi tiệm vải về đã bắt tay vào làm, khi trên đường về kinh cũng có thời gian rảnh là làm ngay mặc kệ mệt nhọc mới xong nhanh vậy.

Không khí xung quanh bỗng có chút ngưng ngừng, Du Hàn Thiên cứ nhìn Hoàng Nguyệt chăm chăm như muốn khắc sâu hình bóng nàng vào mắt.

"Nguyệt nhi, lại đây."

Kéo nàng đến chỗ vị thư sinh đang ngồi viết thư pháp, hắn hướng thư sinh nợ lấy giấy mực.

"Cô nương, mượn giấy mực một lúc."

Vị thư sinh ngơ ngác trước sắc đẹp của Du Hàn Thiên, đôi mắt cứ lăm lăm nhìn đến khi thấy không khí xung quanh đông cứng lại. Đôi mắt Hoàng Nguyệt như tóc lửa, nam nhân của nàng mà cũng dám mơ tưởng, muốn chết!

"Công...công tử cứ tự nhiên."

Vừa lau mồ hôi đang rịn trên trán thư sinh vừa đứng lên hướng Du Hàn Thiên mời ngồi. Cũng không thể trách nàng nhất gan, khí thế của Hoàng Nguyệt là chui rên từ gian khổ, không biết đã tẩm bao nhiêu máu người, bao nhiêu lần đối mặt với tử thi làm sao một thư sinh tay chỉ biết cầm sách thánh hiền chịu được.

Du Hàn Thiên cũng không ngồi xuống ghé, hắn là ưa sạch sẽ.

Tay thon dài hạ bút, nét mực uyển chuyển nhưng không yếu điệu mà mang nét hùng hồn, như một chúa sơn lâm, không cần quá duy trì vẻ dũng mãnh, uy nghi mà nó cũng tự phát ra.

Chỉ bằng một khắc Du Hàn Thiên đã hạ bút, hài lòng nở nụ cười, hình ảnh Hoàng Nguyệt hiện ra, toàn thân bạc y, khuôn mặt nhỏ ngượng ngùng, y như biểu tình nàng lúc này. Kề bên là câu thơ đậm tình vợ chồng son sắt

Họa gương mặt người trong lòng

Chỉ mong mai sau nên duyên

Hoàng Nguyệt chồm lên muốn xem nhưng đã bị Du Hàn Thiên che mắt lại, đành ảo não quay lại chỗ ngồi, mặt nhỏ nhìn Du Hàn Thiên oán giận.

cầm tờ giấy đã khô nét mực nhét vào áo trong, Du Hàn Thiên lấy ra một thỏi bạc để xuống bàn rồi nắm tay Hoàng Nguyệt rồi đi.

Thư sinh nhìn theo há hốc mồm, vị công tử này là con nhà ai, sao chữ đẹp vậy mà hắn lại không biết tên, vội cầm lấy thỏi bạc chạy theo. Tay thư sinh run run trả lại bạc.

"Ta không dám nhận a, công tử trả này là nhiều rồi."

"Cứ nhận lấy, xem như tiền giấy mực."

Mỗ nam bâng quơ nói, hắn cũng không phải túng thiếu tới nỗi một thỏi bạc cũng không có!

Hoàng nguyệt nắm tay hắn, không nhìn đến thư sinh còn ngây ngốc ở đó đi mua hai chiếc hoa đăng. Nàng đây là lần đầu tiên cùng nam tử đi chung ước nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nguyên Tiêu Đầy Biển Cổ 3

Thời gian như ngừng lại, Hoàng Nguyệt cùng Du Hàn Thiên hòa vào dòng người đông đúc. Giờ trong mắt hai người không có tranh đấu vì hoàng quyền, không có thù sâu phải báo chỉ còn lại tình cảm nồng mặn mà chính hai người cũng không phát giác đã đắm sâu tự bao giờ.

Ánh trăng trên cao vằng vặc chiếu xuống nhân gian cùng hoa đăng trải đầy sông đẹp như vài lụa màu đen rải đầy kim tuyến làm người ta không tự giác bị mê hoặc.

Hoàng Nguyệt mắt đẹp như làn thu thủy, chiếu rọi hình ảnh hàng ngàn chiếc hoa đăng đang trôi trên dòng cang thêm lung linh huyền ảo.

"Nàng viết gì thế?"

Du Hàn Thiên khi hỏi xong thì hỏi hận muốn chết, nàng sẽ nói sao, hắn từ khi nào thì ngốc như vậy.

"Mong mẫu hoàng mạnh khỏe, sống lâu trăm tuổi, ước ta và chàng cùng nhau kết tóc trăm năm, bi dực song phi(Như chim liền cánh, ý nói hai người yêu nhau bên nhau)."

Khuôn mặt nở nụ cười thật lòng, hấp dẫn ánh mắt các nam tử gần đó nhìn nàng song lại bối rối đỏ mặt không dám lại làm quen.

Du Hàn Thiên nhìn nàng đến ngây ngốc nhưng lại phát hiện mọi nam tử xung quanh đều nhìn nàng thì khuôn mặt buồn bực, ai oán nhìn nàng.

"Hoa đào nàng cũng thật nhiều."

Hoàng Nguyệt nghe Du Hàn Thiên nói tâm như ném mật, đây chứng tỏ hắn quan tâm nàng, vì quan tâm nên mới ghen.

"Là tại bốn vương quá mức bế nguyệt tu hoa(Hoa nhường nguyệt thẹn), đi tới đâu cũng hấp dẫn ánh mắt người nhìn."

Nữ nhân nào đó không biết khiêm tốn làm khoe miệng Du Hàn Thiên co giật. Nữ nhân của hắn quả thực phải khác nữ nhân khác, nếu không làm sao hắn lại để ý như vậy đây.

Ánh mắt Du Hàn Thiên ôn nhu nhìn nàng, tàn liễu rủ xuống bờ hồ, lướt qua mặt nước, làm bóng hai bạch y trước mắt dưới nước hóa như mộng hòa làm một tựa tình cảm họ dành cho đối phương.

"Thiên, ta yêu chàng."

"Nguyệt nhi, ta yêu nàng."

Thiên ngôn vạn ngữ không thể đem tình ý họ dành cho đối phương biểu đạt ra, chỉ có thể nói ba chữ, tuy ngắn nhưng có đầy ý nghĩa.

Hoa đăng lững lờ trôi trên mặt nước, ánh sáng hòa cùng đêm đen tôn lên đôi bích nhân đang ngồi gần bờ sông.

Tương hình ảnh cứ mãi đẹp đẽ như vậy thì lại có kẻ đến phá rối.

Một lục y nam tử khuôn mặt tựa trăng rằm, đôi mắt to ngập nước, mũi nhỏ nhắn, môi đỏ như son nhẹ nhàng bước đến.

“Xin hỏi tôn tánh đại danh tiểu thư.”

Hoàng Nguyệt nương mày nhìn Du Hàn Thiên làm mặt Du Hàn Thiên đen lại. Đúng là ruồi bọ đuổi mãi không đi!

“Chỉ là bình thủy tương phùng(Hai người xa lạ gặp nhau), chắc gì có duyên gặp lại.”

Bình dấm chua bốc mùi, chủ trương trả lời.

“Ta đây là hỏi tiểu thư, người ngoài không nên xen vào!”

Hoàng Nguyệt nhú mày, tự kiêu, tự cho là đúng, là trung tâm vũ trụ chính là lục y nam tử này giờ lại quay qua trách Du Hàn Thiên, không biết xấu hổ!

“Lời của hôn phu ta chính là lời của ta.”

Không đậm không nhạt mở miệng, Hoàng Nguyệt trực tiếp làm lục y nam tử khuôn mặt nghẹn tới đỏ lên, tiến không được lùi không xong.

Hoàng Nguyệt quay qua ôn nhu nắm tay Du Hàn Thiên bỏ đi, để lại lục y nam tử khuôn mặt ủy khuất nhìn theo.

“Chủ tử, người này là Tiêu dao vương Phượng quốc.”

Bỗng một hắc y nhân từ trong tối hướng lục y nam tử báo cáo. Lục y nam tử khuôn mặt nhỏ nhắn vận vẹo.

“Về Nam Cung sơn trang, người này định là thê chủ của ta rồi.”

Trong mắt nam tử ánh sáng bạo ngược làm mất vẻ hài hòa, nào còn nét ngây thơ dễ mến như trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Nguyên tiêu qua đi, ngày ngày hôm sau Hoàng Nguyệt đã điều động phân nửa người của mình giúp Hoàng Trâm Anh tìm sư phụ Du Hàn Thiên nhưng vẫn chưa có tin tức.

"Thiên, sư phụ chàng chắc là đang ở Ngọa Long?"

Vừa cảm khối điểm tâm tình xảo, Hoàng Nguyệt châu mày hỏi. Thật kì lạ, nếu thật Lãnh tiên bối ở Ngọa Long thì không thể nào hai đại môn phái thất sát cùng ám các cũng không tìm được.

Du Hàn Thiên nhìn Hoàng Nguyệt lo lắng cho Hoàng Trâm Anh thì bỗng như có cổ mùi chua nồng nặc tản ra trông không khí.

"Ta lâu rồi không liên lạc với sư phụ nên không biết chính xác."

Tuy trả lời nhưng như là lời nói phát ra từ kẽ răng. Không đợi Hoàng Nguyệt trả lời Du Hàn Thiên đã nói tiếp.

"Nguyệt, nàng định khi nào thì tổ chức hôn lễ?"

Hoàng Nguyệt trực tiếp bị nghẹn thức ăn, điều này nàng vẫn chưa nghĩ đến.

Đôi mắt phượng khẽ liếc Du Hàn Thiên, mặt khẽ phỉm hồng nói nhỏ.

"Ta nhiều lúc nghĩ ngờ, là ta cưới chàng hay chàng cưới ta mà chàng lại gấp như vậy. Sao ta lại muốn lấy chàng kia chứ?"

Du Hàn Thiên khoé miệng khẽ nhếch, cầm lấy lọn tóc trông tay bạc môi mấp máy.

"Nếu nàng đã nói vậy thì ta nghĩ ta nên tìm thể chủ khác à, như nhị công chúa?"

Biết là Du Hàn Thiên chỉ đùa giỡn, Hoàng Nguyệt nhún mày vờ như suy nghĩ cẩn thận.

"Àn, chàng lấy nhị muội cũng tốt, ta có thể lấy thêm vài phụ quân, không cần thực hiện lời hứa nhất thể một đôi."

"Nàng dám!"

Du Hàn Thiên khuôn mặt phút chốc tối lại, tay hữu lực nắm lấy cằm Hoàng Nguyệt. Mặt yêu mị ghé sát vào nàng phả hơi nóng.

"Nguyệt, nàng đây là muốn ta ăn nàng ngay bây giờ?"

Du Hàn Thiên khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu, tay như bạch ngọc vuốt ve cằm Hoàng Nguyệt, sau đó di chuyển đến môi chà nhẹ làm Hoàng Nguyệt mím chặt môi, một trận tê dại truyền đến làm nàng hoảng hốt, nhìn Du Hàn Thiên ánh mắt như tổ cáo hấn cổ ý.

"Nàng sao vậy?"

Du Hàn Thiên đưa khuôn mặt lại gần nàng, môi phả hơi nóng làm mặt nàng đỏ lên.

Khẽ mở môi hồng, Hoàng Nguyệt đã thấy có thứ gì mềm mại ập tới, bao phủ lấy môi nhỏ, ra sức cắn mút như muốn khảm nàng vào thân thể. Du Hàn Thiên hôn nàng đến khi cả hai đều thở hổn hển mới buông ra.

"Nguyệt, sau này không cho nàng nói vậy nữa!"

Nam nhân nào đó bá đạo bắt buộc.

Hoàng Nguyệt lắc đầu, Du Hàn Thiên gì cũng tốt chỉ là quá xem nàng là dễ bị dụ dỗ đi..

"Nguyệt, ăn thêm đi."

Du Hàn Thiên mắt cong thành đường nhỏ, cằm khối điểm tâm tinh xảo trên bàn đút cho Hoàng Nguyệt.

"Thiên, ta no rồi. Nếu thật chàng muốn tổ chức hôn lễ thì đề ta đi nói với mẫu hoàng trước"

"Àn."

Nam nhân nào đó nhu thuận đồng ý, chỉ là mắt hiện ra chút ý vị tính kế. Vì Hoàng Nguyệt đã xoay người nên không thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tình Yêu Nhuộm Thù Hận

Hoàng Nguyệt tâm tình vui vẻ, trở về Bảo Hòa cung, chuẩn bị đi gặp mẫu hoàng thức giục ngày cưới. Bỗng một bóng đen vụt ra chắn trước mặt nàng, Hoàng Nguyệt nhanh chóng rút đoản kiếm ra, nhưng nhìn lại ra là Âm.

Toàn thân Âm quần áo màu đen nên không nhìn thấy máu tuy nhiên mùi máu vẫn nồng nặc, máu vẫn chưa khô làm ướt hết cả kiện y phục. Nét mặt hấn vẫn lạnh như băng, nhưng đã tái nhợt. Vô cùng thâm trầm.

"Âm, đây là chuyện gì?"

Hoàng Nguyệt cau mày, đôi mắt phượng không nhìn ra cảm xúc. Âm biết, nàng là đang giận.

"Chủ nhân, Du Hàn Thiên,... Là nội gián!"

Vừa nói, Âm vừa quan sát nét mặt Hoàng Nguyệt, thấy nét mặt nàng trắng bệch, mắt hấn hiện lên tia không đành lòng rồi nhanh chóng mất đi. Hai tay trình lên một phong thư, phong thư mà hấn đem cả tính mạng ra đánh cược mới giành được.

Hoàng Nguyệt tay run run tiếp lấy phong thư, tuy mặt nàng bình tĩnh nhưng tâm sớm đã bị treo lên, cái tư vị này quả là không dễ chịu.

Mắt nhìn rõ thấy nét chữ thanh lệ, tao nhã, đúng là chữ của Du Hàn Thiên. Hoàng Nguyệt cảm thấy như mình bị lừa dối. Một cổ chua chát tràn lên cổ họng bị nàng ép xuống. Cổ chính giọng nói cho thật bình thường nàng nhìn bầu trời nhàn nhạt.

"Người lui xuống trị thương đi."

Hoàng Nguyệt thất thần hướng Ám vẫy tay, chờ hấn đi xa, nằng bật khóc. Cảm giác bị chinh người bản thân xem như vật báu, bất chấp thân phận khác biệt đồng ý nhất thể một đôi phần bội quả không dễ chịu. Tim nằng như bị ai bóp lấy, máu tươi đầm đìa, nằng lần đầu tiên yêu cũng sẽ là lần cuối cùng vì nỗi đau này, nằng không muốn nếm trải lần hai.

Không biết bằng cách nào, Hoàng Nguyệt trở về được phòng, nằng không nhớ đã trải qua ngày đó như thế nào. Chỉ nhớ sáng hôm sau vừa thức dậy nằng đã vào triều. Trước mặt mẫu hoàng và văn võ bá quan, sứ thần các nước rút lại hôn nhân với Du Hàn Thiên.

Lúc nói lời này nằng thấy rõ mẫu hoàng ánh mắt vốn đã nhuốm đầy tang thương nay càng thêm âm đạm, văn võ bá quan sững sốt, mọi người ai cũng thất sắc. Có kẻ là vui vì người gặp họa, có người cảm thấy khó hiểu. Mà riêng nằng, nằng đã không thể suy nghĩ hơn được nữa rồi.

Nằng thật yêu Du Hàn Thiên đến có thể đánh đổi cả mạng sống, tôn nghiêm vì hấn. Nhưng nằng không thể vì hấn mà giao bản đồ Phụng quốc cho Bạch Du quốc, giao cuộc sống bách tính, muôn dân trăm họ cho ngoại bang. Nằng, còn có lí trí!

Hoàng Nguyệt mắt nhìn Hoàng Ngọc Lâm nhưng tâm dường như không ở đây, ánh mắt vô hồn, bất định làm người làm mẹ như Hoàng Ngọc Lâm đau lòng không dứt. Đứa bé này, hà tất gì phải khổ như vậy!

Nằng tuy có ý kết thông gia với Bạch Du quốc, nhưng Nguyệt nhi đã không thích thì nằng sẽ không ép, đứa trẻ này nằng đã nợ Hoa Lương quá nhiều, không thể trả được cho hấn thì cũng phải đền bù cho con của hấn và nằng.

Quyết định xong, Hoàng Ngọc Lâm lập tức ân chuẩn lời của Hoàng Nguyệt, hôn ước của nằng và Du Hàn Thiên hủy bỏ, tơ duyên đời này của nằng và hấn có lẽ cũng sẽ tựa phù vân, mãi mãi chỉ có thể hồi tưởng lại. Tất cả rồi sẽ chỉ còn là kỉ niệm của một thời

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hoàng Nguyệt kết thúc buổi chiều bị Hoàng Ngọc Lâm gọi vào thư phòng nhưng nằng trở về Bảo Hòa cung lập tức sai người thu dọn chuẩn bị về Đào thành.

Hoàng Nguyệt từ bỏ hôn ước với Du Hàn Thiên, đồng thời tự tay viết thư gửi nữ hoàng Bạch du quốc tạ lỗi, nằng lấy lí do là cả hai không hợp nhau, thà rằng sớm buông bỏ hơn là có chấp cả đời đau khổ.

Tay cầm bút khẽ run, nằng viết thêm một bức thư nữa, sai người lập tức đem qua dịch quán cho Du Hàn Thiên. Mắt phượng nhìn cảnh nắng chiều bao phủ muôn vật ngoài cửa sổ, bách hoa dưới ánh nắng nhuộm màu sâu muộn, có lẽ như tâm trạng nằng lúc này, trống trải không có điểm tựa. Mọi anh đào lạnh bạc nhẹ ngậm nga.

Xin kết nguyện chim trời liền cánh,

Xin làm cây cành nhánh liền nhau,

Thiết chi trời đất dài lâu,

Hận này dằng đặc dễ hầu có nguôi...

(nguồn: <https://vivaldi.net/userblogs/entry/da-tinh-tu-ky>)

Những lời thề nguyện ngày xưa của nằng cùng hấn cũng như những câu ngâm này, cuối cùng đúc kết cho chỉ là hận, hận không thể nguôi. Nằng cứ ngồi trong thư phòng như vậy rất lâu, suy ngẫm về từng chuyện nằng cùng hấn trải qua.

"Tì, chuyện này là sao?"

Hoàng Trâm Anh toàn thân thanh y một mội đi vào, nhìn toàn thân bụi bẩn cũng biết là mới từ Ngọa Long tức tốc trở về. Vừa vào phòng đã vội uống trà của nằng. Thấy đại hoàng tì không trả lời câu hỏi của mình đành mở miệng trước.

"Muội mới từ Ngọa Long trở về, vừa vào thành liền nghe khắp nơi tin tì cùng tì phu, đây là..."

"Là sự thật."

Đạm mạc trả lời, Hoàng Nguyệt như không có chuyện gì đáp. Nhìn thần sắc mặt mội của muội muội, nằng lo lắng hỏi.

"Đã tìm được Lãnh tiền bối chưa?"

Hoàng Trâm Anh gật đầu, này là nàng gần như lục tung Ngọa Long quốc, cuối cùng ra người là đang ở Phụng quốc, ti phu đây rõ ràng là trả thù nàng phá khung cảnh lãng mạn lần trước.

Nhìn tỉ mỉ trước mặt ngoài tinh thần không tốt cũng gọi là tạm ổn, Hoàng Trâm Anh cảm thấy vẫn có chút bất an, nhất quyết bắt Hoàng Nguyệt cho mình ở trong Bảo Hòa cung không chịu về cung của mình.

Đêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng côn trùng kêu, tiếng kêu càng làm tâm sự trong lòng Hoàng Nguyệt thêm nặng.

"Đã tìm thấy người chưa?"

"Đã đến Đào thành."

Nhấp thêm ngụm rượu, Hoàng Nguyệt phát tay cho Ám lui ra, nàng nhìn vầng trăng lãnh ngạo trên bầu trời, bỗng như thấy hân, mắt nàng cay cay nhưng cố gắng kìm nén lại. Lệ, thứ này không giúp ích gì được cho nàng trong tình cảnh này.

Đêm nay, dưới hoa quỳnh tương, bóng hình nàng một mình cô tịch uống rượu, có lẽ đau khổ nhất không phải là người la hét, muốn chết đi sống lại mà đau khổ nhất là người lặng lẽ như vậy, đó là bậc cao nhất của giày vò tâm khảm bản thân đi.

Sáng hôm sau, đầu nàng đau như búa bổ, thân hình lại không thể cự quấy được, nhìn lại là cánh tay Ám gác trên người nàng. Thấy tiếng động, Ám tỉnh dậy. Tay giơ lên trán nàng sau đó thở phào.

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, khuôn mặt nam nhân ửng đỏ.

"Ngài sốt."

Gật đầu xem như đã biết, nàng bước xuống giường, Ám giúp nàng mang giày, chăm chú như làm việc rất quan trọng.

"Người ra ngoài đi."

Nàng nhìn ra cửa sổ, giọng nói lạc đi, có lẽ là do viêm họng, mỗi lời nói ra đều đau như muốn xé rách cổ họng. Vì nhìn ra cửa sổ nên nàng không thấy được ánh mắt mát mẻ của Ám, ra Du Hân Thiên đi rồi nhưng tâm nàng vẫn còn dung chứa hân, nàng sẽ không bao giờ hiểu được tình cảm hân dành cho nàng là nhiều thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Ái tình là gì? Kẻ điên cuồng theo đuổi, cuối cùng là đau khổ tột cùng. Hoàng Nguyệt thờ dài, nàng hận Hân Thiên lừa dối nàng, nàng hận bản thân đem trái tim trao lầm người nhưng nàng có lẽ chưa từng thật sự muốn thương tổn đến hân, nàng đây là sao? Tự ngẫm lòng mình, có lẽ là từ khi gặp hân nàng đã thay đổi rồi.

Sáng này, cả ngày nàng đều ở trong phòng, việc ăn uống đều cho người đưa đến, nàng cần có thời gian sắp xếp lại kế hoạch sau này.

"Ám, sai người lập tức đến Cúc quốc, điều tra tình hình biên cảnh, nói Từ tướng quân thắt chặt phòng bị ở Đào thành, cử thêm cho hân vài người đi, ta lo rằng có lẽ Thiên đã đem bản đồ phân bố binh lực nước ta về nước chàng, còn nữa, chúng ta sẽ lập tức lên đường về Đào thành."

Ám trong chỗ khuất vội đi, hân sợ hân không chịu nổi nữa rồi, nàng mặc dù đã trở mặt với Du Hân Thiên nhưng vẫn gọi hân là Thiên, chẳng lẽ trong lòng nàng hân có vị trí lớn đến vậy. Cảm giác không cam tâm lan tràn. Hân không phục, tại sao rõ ràng hân và nàng quen nhau trước nhưng người nàng thích không là hân.

Đoàn người không trì hoãn, lập tức về Đào thành. Dù là ngày đêm vẫn không nghỉ ngơi, nàng lo lắng Du Hân Thiên đã đem bản đồ phân bố binh của Phụng quốc về Bạch Du.

Cuối cùng ba ngày đi đường cũng tới Đào thành, bệnh của Hoàng Nguyệt cũng đã gần hết hân.

Nhìn cửa vương phủ mở rộng, hạ nhân hai hàng chỉnh tề đón mình, Hoàng Nguyệt lại thờ dài, lúc nàng rời phủ là tâm trạng đau đớn thế nào, giờ hồi phủ cũng là như vậy a, những tưởng đã có được hân không ngờ lại là một hồi mưu kế, Du Hân Thiên, khôn khéo!

Càng nghĩ bước chân nàng càng nhanh, sao lúc nào trong tim nàng cũng luôn là hân. trong thiên hạ này, ngoài hân ra có lẽ chỉ có mẫu hoàng là làm nàng quan tâm đến vậy.

"Nguyệt tỷ tỷ."

Hoàng Nguyệt quay đầu lại, ra là Lưu Tâm Du. Toàn thân hắn hôm nay bạch y phiêu phiêu, có lẽ sau đêm sinh thần đáng nhớ đó hắn đã thay đổi rất nhiều, mất đi vẻ trong sáng hồn nhiên, nhiều thêm vài nét trưởng thành, bỗng Hoàng Nguyệt nhận ra đôi mắt hắn rất giống Lưu Bá Hương, một cô chán ghét dâng lên nhưng bị nàng kìm xuống. Lễ ra lần này về cung là để xử lý chuyện của Lưu gia nhưng nàng vì chuyện của Thiên mà bỏ đi. Xem như người Lưu gia mạng lớn.

"Ta đã biết lỗi ta rồi, không thích ta vậy chỉ xem ta là đệ, chắc được đi."

Khuôn mặt thể hiện rõ áy náy, không chút ác ý làm Hoàng Nguyệt thấy có chút có lỗi. Ngày đó nàng cũng hơi nặng lời. Dù gì hắn cũng là tiểu hài tử mới lớn, bị nói vậy sẽ để lại bóng ma sau này nha.

"Ân, tùy ngươi."

Nói xong, Hoàng Nguyệt về thẳng phòng. Lưu Tâm Du khuôn mặt thoáng chút hơi ngẩn ra. Gần nàng hơn chút, hắn có cơ hội với tới trái tim nàng không? Câu trả lời đã có sẵn nhưng hắn vẫn luôn cố chấp, là hắn mê muội rồi đi a.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Một mình cất bước vào vương phủ. Tìm Lưu Tâm Du khẽ nói.

Ngày trước nơi này lạnh những ngày tháng tốt đẹp nhất của hắn, hắn từng mơ được mặc hi bào đỏ thẫm, được nữ nhân đó nở nụ cười thật lòng nắm tay hắn cùng nhau đi vào hi phòng. Cùng nàng khi già được chôn chung huyệt a. Nhưng chỉ là mơ thôi...

"Công tử, vương gia mời người đến phòng khách."

"Ta đã biết."

"Sao ngươi lại đến Đào thành?"

Nhấp ngum thanh trà, Hoàng Nguyệt chất vấn Lưu Tâm Du. Nàng không tin là vô tình.

Sớm không đến, muộn không đến, nàng vừa về thì từ Nam Cung gia trang gửi thư xin kết thông, ở đây Lưu Tâm Du lại đến nhận lỗi. Là trùng hợp? Đánh chết nàng cũng không tin.

"Ha ha, tỷ a, nếu giờ người đứng trước mặt tỷ là Du Hàn Thiên, tỷ có hỏi hắn vậy không?"

Hắn là cười ra nước mắt a, trong lòng nàng hắn không có một vị trí đáng nhớ sao? Không hận cũng không yêu? Nàng có biết đó là điều hắn sợ nhất không?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 24

Tới khi hắn gặp nữ nhân tên Hoàng Nguyệt đó thì không biết tại sao trái tim lại rung động, từng lớp hàn băng dần được mở ra nhưng rồi lại bị lá thư nàng gửi làm máu tươi đầm đìa.

"A!"

Tiếng la thất thanh làm Du Hàn Thiên nhìn xuống, vị thái nữ ở dưới nằm trên nhuyễn tháp, vẫn còn tra tấn mấy cung nhân, mắt Du Hàn Thiên như hàn đàm không đáy, quả nhiên là thích tiếng người khác cầu xin như vậy sao? Tốt lắm, vài ngày nữa thôi nàng ta cũng sẽ phải làm vậy rồi.

